

שלהבת אור הרשב"י

ליקוטים יקרים משיבים את הנפש
לעודד לבבות ישראל להבין את הנפש
ממאמרי הזוהר וספרי המקובלים
ומספרי החסידות בדרכו של אור שבעת הימים
להבין עומק האי יום גדול קדוש והנורא
יום שבו התגלו פנימיות וסודות התורה
יומא דהילולא דרשב"י - ל"ג בעומר
למען יוכלו לנצל הזדמנות זו היקרה
להאיר נפשותינו ונשמותינו בטהרה

הוא יום שמחת התנא האלוקי קודש הקדשים רשב"י זי"ע
יום שהעידו בו משמיא:
עולו ואתשכנשו להילולא דבר יוחאי

יוצא לאור ע"י
מכון שני מידות - אור הרשב"י
ל"ג בעומר תשפ"א

אַשְׁרֵי הָעַם הֵם לְזִמְדָּד!

בלב הומה ונרגש אנשי בשודה אנו על פתיחת שערי

היכל התורה

בסמיכות ומול ציונו הקדוש של

התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

בהיכל קדוש זה יעלו ויבואו רבבות אלפי ישראל
ללמוד ולעסוק בכל פרד"ס התורה מתוך שלווה ויישוב הדעת

ובסמוך לו הקמנו קאוו"ע שטיבל המאובזר בשלמות
יחד עם מיני תרגימא המוגשים לתועלת לומדי התורה
ולזכות נדיבי העם שיחיו

תורתו מגן לנו, היא מאידת עינינו,
הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו בר יוחאי!

אור הדשב"י

רחוב אור הדשב"י 1 מירון

טלפון: 04-3720697 פקס: 04-6826385

Miron@miron.org.il

סדר ועימוד: ש"ס עימוד והו"ל

פתחא זעירא

בהגיענו ליום חגיגו הוא יום ל"ג בעומר, היום שניתנה לו רשות מן השמים להתנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי לשפוך אור ולגלות מצפוני סודות התורה, אשר לא נתגלו מיום מתן תורתנו ועד היום ההוא, - היא הנותנת לעשות אותו יום שמחת ליבנו, לשמוח בו בתענוג אכול ושתו ועסק תורתו הקדושה.

והרי גלוי וידוע לפני כל בר בי רב דחד יומא, כי גאוני המקובלים והחסידות בדורות שעברו, העידו גדולות ונפלאות על יום ל"ג בעומר, והוסיפו להגדיל ולקדש במיוחד במעלות קדושים וטהורים את מקום גניזת רשב"י במירון, עד שהגאון המקובל הקדוש ר' אברהם גלאנטי זצוק"ל העיד: **למען נעלה אל בית ה' - מירון!**, וכמו כן ידוע מה שכתוב בספר כבוד מלכים: כי הרב הקדוש רבי חיים בן עטר זיע"א [בעל האור החיים הקדוש] היה פעם אחת בהילולא [של רשב"י] פה עיה"ק צפת ת"ו, וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים משם אל המקדש, ירד מהחמור, והיה עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה כבהמה וצועק: היכן אני השפל נכנס, למקום **אש להבת שלהבת, קודשא בריך הוא וכל פמליה של מעלה הכא, וכל הצדיקים שמה**, ובעת הילולא היה שמח גדולה.

על כל זה התחנכנו זה רבות בשנים במעלת יום ל"ג בעומר, מיום גזיזת שערות ראשנו במקום ציון המצוינת של רשב"י, אולם כדי שיבורר ענין קדוש זה על מתכונתו, להשכיל ולדעת בדעה אמתיות את הענין, על מה שבכל הדורות ציפו ליומא קדישא הדין, לזאת רחש לבם של חברי ורבני כולל אור הרשב"י, לבוא בגנים וללקוט שושנים, ולפרוס לפניכם ממשנתו הטהורה הזוהר הקדוש, ומן ש"ס בבלי וירושלמי, ספרי המקובלים וספרי החסידות, שבו גילו טפח וכיסו טפחים מקצת ממעלותיו וקדושתו של הרשב"י, ומה גדול יומא הדין יומא דהילולא דרשב"י, וסידרום בסדר נאה ומפואר מחולק לפי עניינים ומאמרים, תורה מפוארת בכלי מפואר.

לאחר הקונטרסים שהוצאנו לאור לקראת ימי ראש השנה, וימי החנוכה, וימי הפסח שעברו עלינו לטובה, שנתקבלו ב"ה באהבה ובחיבה בעיני הלומדים, והתגובות הנלהבות עודדונו להמשיך בעבודת הקודש, להגיש בפני לומדי התורה די בכל אתר ואתר, להטעימם מעץ החיים ולמצוא קורת רוח לנפשם ולהרוות צמאונם מבאר מים חיים שאין להם סוף, הנובעים מתורת רשב"י הקדוש, ולאחריו האריז"ל, הבעש"ט וצדיקי הדורות, בכדי להכיר כראוי וכיאות ערך יום המקודש לנו.

כל עבודת קודש זו נערכה ברוב עמל ויגיעה על ידי חכמי ורבני ישיבת **אור הרשב"י**, אשר פקיע שמה בהפצת אורו הנערב של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי וקדושי אשר עמו, כשבראשי הנושאים בעבודת הקודש עומד הרה"ג ר' חנוך העשיל שליט"א, ואיתו עמו תלמידי חכמים מופלגים שהתייגעו רבות למען יצא דבר שלם להחיות עם רב.

* * *

תקוותינו איתנה, שגם קונטרס אלו כקודמיו, יתקבל באהבה ובחיבה בקרב לומדי התורה ועובדי ה' די בכל אתר ואתר, להלהיב הלבבות ולהכין הנפשות לעבודת הימים הנעלים הללו. ויהי רצון שנוזכה להתקשר בחד קטירא עם רשב"י, 'וכשם שהקב"ה - לכל, כך רשב"י - לכל, ואפילו לפחותים' (בית אהרן), וניטהר ונתקדש בקדושה של מעלה, עדי נזכה בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

ל"ג בעומר תשפ"א

בברכת התורה

מכון שנו מידותו - אור הרשב"י

תוכן הענינים

- ז מעלת רשב"י .....
- טו הסתלקות רשב"י .....
- לג מעלת ל"ג בעומר .....
- ל"ז מזמורי ל"ג בעומר .....
- מ"ב תפילה על ציון הרשב"י .....

אור הזוהר - מעלת רשב"י

עלה מעלות רמות אדוננו בר יוחאי

מזומן מיום שנברא העולם

וְתֵאנָא, פְּלִהוּ זְכָאֵי קְשׁוּט, עַד לָא
יִיתוּן לְעֵלְמָא, כְּלֵהוּ אֶתְתְּקִנוּ לְעֵילָא,
וְאֶקְרוּן בְּשִׁמְהוּ, וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי,
מִן יוֹמָא דְבִרְאָ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵלְמָא,
הוּהוּ אֲזִדְמוּן קָמֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
וְאֶשְׁתַּכַּח עִמֵּיהּ, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָרִי
לֵיהּ בְּשִׁמְיָהּ, זְכָאָהּ חוּלְקִיָּהּ לְעֵילָא
וְתַתָּא, עֲלִיָּהּ כְּתִיב (משלי כג) יִשְׁמַח אָבִיךָ
וְאִמָּךְ, אָבִיךָ: דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
וְאִמָּךְ: דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל.

[תרגום:] ולמדנו, כל צדיקי אמת
בטרם שיבואו לעולם, כולם מתוקנים
למעלה, ונקראים בשמות, ורבי שמעון
בן יוחאי מיום שברא הקדוש ברוך הוא

את העולם, היה מזומן לפני הקדוש
ברוך הוא, ונמצא עמו, והקדוש ברוך
הוא קרא אותו בשמו, אשרי חלקו
למעלה ולמטה, עליו כתוב ישמח אביך
ואמך, 'אביך', זה הקדוש ברוך הוא,
'ואמך', זו כנסת ישראל].
(זוהר ח"ג אחרי סא:)

משיח עם רשב"י

אֲדַהֲכִי שְׁמַע קֵלָא דְאָמַר: פִּנּוּן אֶתֶר,
פִּנּוּן אֶתֶר, דְּהָא מַלְכָּא מְשִׁיחָא אֶתִּי
לְמַתִּיבְתָּא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן, בְּגִין דְּכָל
צְדִיקֵיִיא דְתַמָּן רִישֵׁי מְתִיבְתָּא, וְאִנּוּן
מְתִיבְתֵי דְתַמָּן לְשִׁמְיִין אִנּוּן, וְכָל אִנּוּן
חִבְרִין דִּי בְּכָל מְתִיבְתָּא סֻלְקֵי מִמְתִּיבְתָּא

כשהוא מתעטר עם ריחות הישיבות בעטרות עליונות, באותו שעה קמו כל אלו החברים, וקם רבי שמעון, והיה עולה אורו עד גובה הרקיע, אמר ליה משיח לרשב"י: רבי, אשריך שתורתך עולה בשלש מאות ושבעים אורות, וכל אור ואור מתפרש לשש מאות ושלושה עשר טעמים, שעולים ורוחצים בנהריות אפרסמון טהור, והקדוש ברוך הוא חותם את התורה משייבתך, ומשייבתו של חזקיה מלך יהודה, ומתוך ישיבתו של אחיה השילוני, ואני לא באתי לחתום משייבתך, אלא בעל הכנפים בא לכאן, כי ידעתי שלא ייכנס לתוך ישיבות אחרות אלא בישיבתך.]

(זוהר ח"א הקדמה ד:)

לא טעם שני ימים

יְתִיב רבי שמעון, ורבי אלעזר בריה קאים ומפרש מלי דרזי דחכמתא, והווי אנפוי נהירין כשמשא, ומלין מתבדרין וטאסין ברקיעא, יתבו תרין יומין דלא אכלו ולא שתו, ולא הווי ידעין אי הוה ממא או ליליא, כד נפקו, ידעו דהווי תרין יומין דלא טעמו מידי, קרא על דא רבי שמעון (שמות לד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל וגו', ומה אי אגון בשעתא חדא פג,

דקא למתיבתא דרקיעא, ומשיח אתי בכל אגון מתיבתי, וחתים אורייתא מפומייהו דרבנן, ובההיא שעתא אתי משיח מתעטר מן ריחי מתיבתי בעטרין עלאין, בההיא שעתא קמו כל אגון חברייא, וקם רבי שמעון, והוה סליק נהוריה עד רום רקיע, אמר ליה: רבי, זכאה אנת, דאורייתך סלקא בתלת מאה ושבעין נהורין, וכל נהורא ונהורא אתפרשת לשית מאה ותליסר טעמין, סלקין ואסתחין בנהרי אפרסמונא דכא, וקודשא בריה הוא איהו חתים אורייתא ממתיבתך, וממתיבתא דחזקיה מלך יהודה, ומגו מתיבתא דאחיה השילוני, ואנא לא אתינא למחתם ממתיבתך, אלא מארי דגדפין אתי הקא, דהא ידענא דלא ייעול גו מתיבתי אחריתי אלא במתיבתך.

[תרגום:] בין כך שמע רבי חייא קול בישיבה של מעלה שאומר: פנו מקום, פנו מקום, שהרי מלך המשיח בא לישיבה של רבי שמעון, כיון שכל הצדיקים אשר שם ראשי ישיבות, ואלו הישיבות שהם רשומות שם, וכל אלו החברים שבכל הישיבה עלו משיבה של מטה לישיבת הרקיע, ומשיח הגיע בכל אלו הישיבות, וחותם את התורה מפי החכמים, ובאותה שעה משיח הגיע

קלינא, דְּהָא שְׁכִינְתָא בְּרָא מִנָּנָא, ליעול
שְׁכִינְתָא, וְתִיהוּ אֲשֵׁתָא שְׁלִמְתָא, שְׁמַע
קָלָא דְאָמַר: עַד לָא סַמְכִין אֶסְתַּמְכוּ,
וְתִרְעִין לָא אֲתַתְּקוּ, וּמְזוּטְרֵי דְבוּסְמִיָּא
דְעַדְן דְּכַעַן הוּא, לָא נִפְקֵי ר' אֶלְעָזָר.
יְתִיב רַבֵּי חֲזִיא, בְּכַה וְאֲתַנְּחַן, פְּתַח
וְאָמַר וכו', אֲתַפְתַּח תִּרְעָא דְפִרְגוּדָא, לָא
עֵייל רַבֵּי חֲזִיא, זְקִיף רַבֵּי שְׁמַעוֹן עֵינֵי
וְאָמַר: שְׁמַע מִינָּה אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא לְמָאן
דְאִיהוּ אַבְרָאי וְאָנן לְגו, קָם רַבֵּי שְׁמַעוֹן,
אֲזַל אֲשָׂא מְדוּכְתִיָּה, עַד דְּוִכְתָּא דְרַבֵּי
חֲזִיא, אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן: קוּזְטִיפָא
דְנַהוּרָא דְקְלִיטְרָא לְבַר, וְאָנָּה הֵכָא לְגו,
אֲתַאֲלַם פּוּמִיָּה דְרַבֵּי חֲזִיא, כִּינן דְעָאֵל
לְגו, מֵאִיף עֵינֵי, וְלָא זְקִיף רִישִׁיָּה, אָמַר
רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּרִיה: קוּם
אֲעֵבֵר יְדֵךְ אֶפּוּמִיָּה, דְלָא יָדַע בְּהַאי,
דְלָא רָגִיל בֵּיה, קָם רַבֵּי אֶלְעָזָר, אֲעֵבֵר
יְדֵיָּה אֶפּוּמִיָּה דְרַבֵּי חֲזִיא, פְּתַח פּוּמִיָּה
רַבֵּי חֲזִיא, וְאָמַר: חֲמָא עֵינָא מַה דְלָא
חֲמִינָא, אֲזַדְקִיף דְלָא חֲשִׁיבָנָא.

[תרגום:] רבי חייא הגדול היה הולך
לבעלי המשנה ללמד מהם, הלך אל רבי
שמעון בן יוחאי, וראה פרגוד אחד
שהיה מפסיק בבית, תמה רבי חייא
ואמר: אשמע דבר מפיו מכאן, שמע
שהיה אומר וכו', שמע רבי חייא ואמר,
אם עליונים עוסקים בבית, ואני יושב
בחוץ, בכה. שמע רבי שמעון ואמר:

מְשָׁה, דְקָרָא אֶסְהִיד בֵּיה, וְיְהִי שָׁם עִם
ה' אַרְבַּעִים יוֹם וְגו', עַל אַחַת כְּפָה וְכַמָּה.
[תרגום:] ישב רבי שמעון, והיה עומד
רבי אלעזר בנו ומפרש דברים של
סודות החכמה, והיו פניו מאירים
כשמש, והדברים מתפזרים ופורחים
ברקיע, ישבו שני ימים שלא אכלו ולא
שתו, ולא היו יודעים אם היה יום או
לילה, כשיצאו, ידעו שהיה שני ימים
שלא טעמו כלום, קרא על זה רבי
שמעון ויהי שם עם ה' ארבעים יום
וארבעים לילה לחם לא אכל וגו', ומה
אם אנו בשעה אחת כך, אם כן משה,
שהכתוב העיד בו ויהי שם עם ה'
ארבעים יום וגו', על אחת כמה וכמה.]
(זוהר ח"ב שמות טו.)

הזכות להסתופף בצלו

רַבֵּי חֲזִיא רַבָּא, הָוָה אֲזִיל לְגַבֵּי
מְאִרִיהוֹן דְּמִתְנִיתָא, לְמִילֵךְ מְנִיָּהוּ, אֲזַל
לְגַבֵּי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְחֲמָא פִּרְגוּד
חַד, דְּהָוָה פְּסִיק בְּבֵיתָא, תְּנִיָּה רַבֵּי חֲזִיא,
אָמַר: אֲשִׁמַּע מִלָּה מְפּוּמִיָּה מֵהֵכָא, שְׁמַע
דְּהָוָה אָמַר וכו', שְׁמַע רַבֵּי חֲזִיא וְאָמַר,
אִי עֲלֵאִין עֶסְקִין בְּבֵיתָא וְאָנָּה יְתִיב
אַבְרָאי, בְּכַה. שְׁמַע רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
וְדָאי שְׁכִינְתָא לְבָרָא, מֵאן יְפּוּק, אָמַר
רַבֵּי אֶלְעָזָר בְּרִיה: אִי אָנָּה קְלִינָא, לָא

שְׁמַעוֹן, דְּמֵאֲרָךְ בְּעֵי בִיקְרָךְ עַל כָּל בְּנֵי
עַלְמָא, בְּמִשְׁעָה פְתִיב (שמות לב) וַיַּחֲל
מִשְׁעָה וְגו', דְּמִשְׁמַע דְּאֶחִיד לִיה פֶּרְגוּדָא,
וְאַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא מְקַיֵּים, הוּא גּוֹזֵר, וְאַנְתָּ מְבַטֵּל.

**[תרגום: (רשב"י הוא) איש שלא גזר
תענית לעולמים על מה ששאל וביקש,
אלא הוא גוזר והקדוש ברוך הוא
מקיים, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא
מבטל וכו', (שמעו רשב"י ורבי אלעזר בנו קול
אחד שאמר:) אשריך רבי שמעון, שריבונך
רוצה בכבודך מעל כל בני העולם,
במשה כתוב (שמות לב) ויחל משה וגו',
שמשמע שאחז אותו פרגוד, ואתה רבי
שמעון גוזר, והקדוש ברוך הוא מקיים,
הוא גוזר, ואתה מבטל.]**

(זוהר ח"ג ויקרא טו.)

ביטל את המשחיתים

**עַד דְּהוּוּ אֶזְלִי, עָאלוּ בְּהוּא פְּרָם,
חֲמוּ חַד חוּיָא דְּהוּוּ אֶתִי וּפּוּמִיָּה פְתִיחָא,
וּמְלֵהָטָא בְּאַרְעָא בְּעַפְרָא, אֶשְׁתַּגְּנִיק רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְקִטְפֵר יְדוּי בְּרִישִׁיָּה דְּחוּיָא,
שְׂכִינְךָ חוּיָא, מְאִיף פּוּמִיָּה, וְחֲמָא לִישְׁנִיָּה
מְרַחֲשִׁי, אָמַר לִיה: חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאַיְמָא
לְהוּוּא חוּיָא עֲלָאָה, דְּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן
יּוֹחָאי בְּעַלְמָא שְׂכִיחַ, עֵיילִיה לְרִישִׁיָּה
לְחַד נּוּקְבָא דְּעַפְרָא, אָמַר: גּוֹזֵר אָנָּא,
כְּשֵׁם דְּתַתְּאָה אֶתְחַזֵּר לְנוּקְבָא דְּעַפְרָא,**

ודאי שכינה בחוץ, מי יצא אליה, אמר
רבי אלעזר בנו, אם אני אשרף - לא
אשרף, שהרי השכינה מחוץ אלינו, אם
כן שתכנס השכינה, ותהיה האש
שלימה, שמע קול שאומר: עדין לא
נסמכו הסומכים, והשערים עדין לא
התקנו, ומקטני הבשמים של עדן של
עתה הוא, לא יצא רבי אלעזר. ישב רבי
חייא, בכה ונאנח. פתח ואמר וכו', נפתח
שער הפרגוד, לא נכנס רבי חייא, זקף
רבי שמעון את עיניו ואמר: מכאן ראה
שניתנה רשות למי שהוא מבחוץ, ואנו
בפנים, קם רבי שמעון, והלכה האש
ממקומה עד מקום רבי חייא, אמר רבי
שמעון: ניצוץ אור הקליטה בחוץ, ואנו
כאן בפנים, נאלם פיו של רבי חייא, כיון
שנכנס לתוך הבית, הוריד את עיניו ולא
זקף ראשו, אמר רבי שמעון לרבי
אלעזר בנו: קום העבר ירך על פיו, כיון
שאינו יודע בזה ולא רגיל בו, קם רבי
אלעזר והעביר ידו על פיו של רבי
חייא, פתח פיו רבי חייא ואמר: ראתה
עיני מה שלא ראיתי, הזדקפתי שלא
חשבתי. [זוהר ח"ב שמות יד.]

צדיק גוזר והקב"ה מקיים

**גְּבַרְא דְּלֵא גְזֵר תַּעֲנִיתָא לְעַלְמִין עַל
מַה דְּשָׂאִיל וּבְעֵי, אֶלָּא הוּא גּוֹזֵר, קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מְקַיֵּים, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
גּוֹזֵר, וְאִיהוּ מְבַטֵּל וְכו', זַכָּאָה אָנְתָּ רַבִּי**

אֶסְתַּפֵּם עַל יְדוּי. וּבְגִין דְּדָרָא דִּילִיָּה
רְשִׁימָא הוּא לְעִילָא וְתַתָּא, וְעַל דָּא מְלִין
אֶתְמַרוּ בְּאִתְגַּלְיָא עַל יְדוּי, וְלֹא יְהֵא
דְּרָא פְּדָרָא דָּא דְּאִיהוּ שְׂאֲרֵי בְּגוּיָה, עַד
דְּיִיתֵי מִלְפָּא מְשִׁיחָא.

[תרגום:] אין רשות לבני העולם לומר
דברים נסתרים ולפרש אותם, חוץ מן
המנורה הקדושה רבי שמעון, שהרי
הקדוש ברוך הוא הסכים על ידו,
ומשום שדורו רשום למעלה ולמטה,
ועל כן נאמרו הדברים על ידו בגילוי,
ולא יהיה דור כדור שהוא שרוי בתוכו,
עד שיבא מלך המשיח. [זוהר ח"ג שלח קנט.]

מעלות דודו

אָמַר רַבִּי אֲבָא: תְּוֹהֲבָא עַל דְּרַדְקֵי
דְּדָרָא דָּא, כְּמָה תְּקִיפָא חִילִיָּהוּ, וְאִינְוֹן
טְנַרְיִן רַבְרַבִּין רָאמִין, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר:
זְכָאָה חוּלְקִיָּה דְּאֲבָא, מְאָרִיָּה דְּדָרָא דָּא,
דְּהֵא בְּיוֹמוּי, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְאִתְקַנָּא תְּרִין מִתִּיבְתִין דִּילִיָּה, וְלִמְעַבְד
לוֹן יְשׁוּבָא רַבְרַבָּא וְעִלְאָה פְּדָקָא יְאֹוֹת,
דְּהֵא לָא יְהֵא פְּדָרָא דָּא, עַד דְּיִיתֵי
מִלְפָּא מְשִׁיחָא.

[תרגום:] אמר רבי אבא: תמהני על
הילדים של הדור הזה כמה חזק כחם,
והם סלעים גדולים ורמים, אמר רבי
אלעזר: אשרי חלקו של אבא [-רשב"י]

פֶּן עִלְאָה יִתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא,
רְחִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד דְּהוּוּ
מְצִלֵי שְׁמַעוֹן חַד קֶלָּא: פּוּטְקָרָא דְּקִיטְפָא
עוּלוּ לְאִתְרִיכּוּ, קְטִפִּירָא דְּבוּרִיָּיִנִי לָא
שְׁרָאן בְּעִלְמָא, דְּהֵא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי
בְּטִיל לוֹן.

[תרגום:] עד שהיו הולכים רשב"י
ורבי אלעזר בנו, נכנסו לאותו כרם, ראו
נחש אחד שהיה בא ופיו פתוח, ולוהט
בעפר הארץ, ניער רבי שמעון את בגדיו
והכה ידו בראש הנחש, שיכך הנחש,
והנמיך את פיו, וראה את לשונו
רוחשת, אמר לו: נחש נחש, לך ואמר
לאותו הנחש העליון [-הס"מ] כי רבי
שמעון בן יוחאי מצוי בעולם, הכניס את
ראשו לנקב של עפר אחד, ואמר: גוזר
אני, כשם שנחש התחתון חזר לנקב
העפר, כך העליון יחזור לנקב תהום
הגדול, רחש רבי שמעון בתפלה, עד
שהיו מתפללים, שמעו קול אחד: מְמוּנֵי
המוֹת, היכנסו אל מקומכם, כי המכות
של המשחיתים אינן שורות עוד בעולם,
שהרי רבי שמעון בן יוחאי ביטל
[אותם]. [זוהר ח"ג ויקרא טו.]

הקב"ה הסכים על ידו

לִית רְשׁוֹ לְבַנֵּי עִלְמָא לְמִימַר מְלִין
סְתִימִין וּלְפָרְשָׁא לוֹן, בְּרַ בּוּצִינָא קְדִישָׁא
רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

דְּמַתְהַדְרָן וּמַתְחַדְשָׁן בְּזִיווֹן וּנְהִירוֹ יִתִּיר
מְנַהֲרָא דְזִינָא דְשִׁמְשָׁא.

[תרגום:] קם רבי חייא והיה בוכה, הלך ורבי יוסי עמו בדרך, מאותו יום ששמע דברי רשב"י מרבי יוסי התענה ארבעים יום כדי לראות את רבי שמעון, אמרו לו: אין אתה רשאי לראות את רשב"י, בכה והתענה עוד ארבעים יום אחרים, הראו לו במחזה את רבי שמעון ורבי אלעזר בנו שהיו עוסקים בדבר תורה זה שאמר רבי יוסי בשם רשב"י (הנזכר שם למעלה), והיו כמה אלפים שומעים את דיבורו. בין כך ראה כמה כנפים גדולות עליונות שמעלים את רבי שמעון ורבי אלעזר בנו, ועלו לשיבה של מעלה, וכל אלו הכנפים היו ממתנינים להם, וראה שחוזרים ומתחדשים ומאירים בזיווּם, ומאירים יותר מאור של זיו השמש. [זוהר ח"א הקדמה ד.]

שהוא המנהיג של הדור הזה, שהרי בימיו רצה הקדוש ברוך הוא להתקין שתי ישיבות שלו, ולעשות להם ישוב גדול ועליון כראוי, שהרי לא יהיה כדור הזה עד שיבא מלך המשיח. [זוהר ח"ג בלק רז.]

הזכות לראות את רשב"י

קָם רַבִּי חַיִּיא וְהָוָה בְּכִי, אֶזְל וְרַבִּי יוֹסִי עִמֵּיהּ, מַהְהוּא יוֹמָא אֲתַעְגֵּי אַרְבַּעִין יוֹמִין לְמַחְמֵי לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמְרוּ לֵיהּ: לִית אַנְתָּ רִשְׁאֵי לְמַחְמֵי לֵיהּ, בְּכָה וְאֲתַעְגֵּי אַרְבַּעִין יוֹמִין אַחֲרֵינִין, אַחֲזִיאוּ לֵיהּ בְּחֻזּוֹא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, דְּהוּוּ לְעָאן בְּמַלְהָ דָא דְאָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהוּוּ כְּפָה אֶלְפִין צִיִּיתִין לְמַלּוּלֵיהּ. אֲדַהֲכִי חֲמָא כְּפָה גְדַפִּין רַבְרַבִּין עֶלְאִין, וּסְלִיקוּ עֲלֵיהּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, וּסְלִיקוּ לְמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, וְכָל אֶלִין גְּדַפִּין הוּוּ מַחְכָּאן לְהוּ. חֲמָא

כל העולמות מזדעזעים ממנו

וְאָמְרִין: הֲדִין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאֵי, דְּהָוָה מְרַעִישׁ כְּלָא, מֵאֵן יָכִיל לְמִיקָם קַמֵּיהּ, דִּין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאֵי, דְּבִשְׁעֵתָא דְפִתַח פּוּמֵיהּ לְמִשְׁרֵי לְמַלְעֵי

כל השפע הוא בזכותו

עַד דְּאֲשַׁתְּמַע בְּכָל רַקִּיעֵין, וְכָל עֶלְאִין וּתְתַאִין, וְכִלְהוּ בְּזַמְנָא חֲדָא, תְּוֹהִין

שמשבחים את ריבונם, מי רואה את הקולות שהולכים בכל הרקיעים, כלם באים בשביל רבי שמעון, וכורעים ומשתחיים לפני ריבונם, מעלים ריחות של בשמים של עדן עד עתיק יומין, וכל זה בגלל רבי שמעון.
(זוהר ח"ב שמות יד:)

משול לאריה

תנה רבי, ואמר ליה רבי שמעון בן גמליאל אבוי: ברי, רבי שמעון בן יוחאי אריא, ורבי אלעזר בריה אריא, ולאור רבי שמעון כשאר ארינותא, גליה פתיב (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא וגו', ומה גלמין דלעילא מזדעזעין מינייה, און על אחת כמה וכמה.

[תרגום:] כשבא רבי חייא לפני רבי וספר לו את המעשה, תמה רבי, ואמר לו רבי שמעון בן גמליאל אביו, בני, רבי שמעון בר יוחאי אריה, ורבי אלעזר בנו אריה, ואין רבי שמעון כשאר אריות, עליו כתוב (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא וגו'. ומה עולמות שלמעלה מזדעזעים ממנו - אנו על אחת כמה וכמה.
(זוהר ח"ב טו.)

באורייתא, צייתין לקליה, כל פרסון וכל רקיעין וכל רתיכין, וכל אינון דמשבחין למריהון, לית דפתחין ולית דמסיימין, פלהו משתכחין, עד לא אשתמע בכל רקיעיא דלעילא ותתא, פטרא, כד מסיים רבי שמעון למלעי באורייתא, מאן חמי שירין, מאן חמי חדותא, דמשבחין למריהון, מאן חמי קליו דאזלין בכלהו רקיעין, אתיין פלהו בגיניה דרבי שמעון, וכרעין וסגדין קמי דמריהון, סלקין ריחין דבוסימין דעזון, עד עתיק יומין, וכל האי בגיניה דרבי שמעון.

[תרגום:] (אמר רבי חייא) עד שנשמע בכל הרקיעים, ובכל עליונים ותחתונים, וכלם בזמן אחד תמהים ואומרים: זהו רבי שמעון בר יוחאי שהיה מרעיש את כולם, מי יכול לעמד מלפניו, זהו הוא רבי שמעון בר יוחאי שבשעה שפותח פיו להתחיל לעסק בתורה, מקשיבים לקולו כל הכסאות וכל הרקיעים וכל המרכבות, וכל אותם שמשבחים את ריבונם, אין מתחילים ואין מסיימים, כלם נמצאים עד שלא נשמע בכל הרקיעים שלמעלה ושלמטה פתחון פה, כשמסיים רבי שמעון לעסוק בתורה, מי רואה השירים, ומי רואה השמחה

יכול לפטור העולם

רשב"י מגיין על העיר

רבי שמעון פריש פְּרִיש פְּרִישָׁתָא, נִפְקֵי יְתְבוּ לְגוּ מְעֵרְתָּא, אָמַר: חֲמִינָא דִּיּוּמָא דִּין יִנְפֹּל בֵּיתָא בְּמִתָּא, וְיַעֲדִירוּ תְּרֵי רוּמָאֵי מְקֻטְרָגִין, אִי אָנָּא בְּמִתָּא לָא יִנְפֹּל בֵּיתָא, אֶהְדְּרוּ לְגוּ מְעֵרְתָּא, יְתְבוּ.

[תרגום: רבי שמעון פרש את הפרשה, ויצאו מתוך המערה, אמר רשב"י: אני רואה שביום הזה יפול בית בעיר, ויעדרו שני רומאים המקטרגים על ישראל, אם אני בעיר לא יפול הבית, חזרו לתוך המערה, וישבו (כדי שיפול הבית)]. (זוהר ויחי רמט.)

דְּנֻדְאֵי תְּלַתִּין יוֹמִין תְּלִיא הֵהוּא מְלִתָּא דְּאַתְגָּזַר לְעֵילָא, וְלֹא עֶבֶיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּאֻדְעִיָּה לְצַדִּיקֵיָּיא.

[תרגום: רבי שמעון בן יוחאי, שיום אחד היה יושב בפתחו של שער לוד, הרים את עיניו וראה שהשמש מאירה, והסתירה אורה שלש פעמים, ביינתים נחשך האור, ונראה בשמש צבעי שחור וירוק, אמר לו לרבי אלעזר בנו: בא אחרי בני, ונראה, שהרי בוודאי נגזרה גזרה למעלה, והקדוש ברוך הוא רוצה להודיע לי, שוודאי שלשים יום תלוי אותו הדבר שנגזר למעלה, והקדוש ברוך הוא אינו עושה עד שמודיע לצדיקים.] (זוהר ח"ג ויקרא טו.)

ערב על רבי יצחק

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה: פּוֹק חֲזִי אִי הֲכָא רַבִּי יִצְחָק דְּאַנָּא מְעַרְבְּנָא לִיה, אִימָא לִיה דִּיסְדֵּר מְלוּי וַיְתִיב לְגַבְיָא, זְכָאָה חוּלְקִיָּה.

[תרגום: אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו: צא וראה אם רבי יצחק נמצא כאן, שהרי אני ערב לו (שיחיה כל

הקב"ה הודיעו טרם שנגזרו גזירות

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, דִּיּוּמָא חַד הָנָה יְתִיב אַבְבָּא דְּתַרְקָא דְּלוּד, זְקַף עֵינּוּי, חֲזָא שְׁמַשָּׁא דְּנְהִיר, וְאַסְתִּים נְהוּרָא ג' זְמַנִּין, אַדְהֲכִי אֶתְחַשֵּׁף נְהוּרָא, וְאַתְחַזִּי בֵּיה בְּשַׁמְשָׁא אוֹכְמָא וִירוּקָא, אָמַר לִיה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה: תָּא אַבְתְּרָאֵי בְּרִי, וְנַחְמִי, דְּהָא וַדָּאי גְזַרְה אֶתְגָּזַר לְעֵילָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאֻדְעָא לִי,

שָׁמְעוּ בְּרַת קְלָא דְהוֹת אַמְרָה: פּוּקוּ מִהֲכָא, דְהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הֲכָא, דְקוֹנֵדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גּוֹזֵר וְהוּא מִבְּטֵל, הֵנָּה תִּמְּוֹן רַבִּי חֲנִינְיָא, אֲתָא וְאָמַר לִיה לְרַבִּי מַאִיר, אָמַר לִיה רַבִּי מַאִיר: שְׁבַחָא דִּילִיה מִן יָכוֹל לְמִיקָם בֵּיה, אִי לָאו כְּמַשָּׂה.

[**תרגום:** פעם אחת היה דבר בלוד, הגיע רבי שמעון בן יוחאי לעיר, אמרו לרבי שמעון בן יוחאי: מה נעשה, עמד ועבר בעיר, וראה בני אדם מתים, אמר: כל זה בעיר, ואני כאן, גוזרני שיתבטל, שמעו בת קול שהיתה אומרת: צאו מכאן, שהרי רבי שמעון בן יוחאי כאן, שהקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל, היה שם רבי חנינא, בא ואמר לרבי מאיר, אמר לו רבי מאיר: מי יכול לעמד בשבחו, אם לא (שהוא גדול) כמשה.].
(זוהר חדש רות)

זמן שאני חי, אמור לו שיסדר את דברי תורה וישב בפנים (הבית), אשרי חלקו.
(זוהר ח"ג אדר"ז רפז:)

אות הקשת לא נראה

אָמְרוּ עֲלֵיו עַל ר' שְׁמַעוֹן, שְׁלֹא נִתְרָאָה קֶשֶׁת בְּיָמָיו, דְהָא הוּא סִימָנָא בְּעֵלְמָא הֵנָּה [תרגום: שהרי הוא היה הסימן בעולם (שבזכותו לא היו צריכים לקשת).
(זוהר חדש בראשית)

כיטל את המגיפה

זִימְנָא חֲדָא הֵנָּה דְבַר בְּלוּד, אֲתָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי לְמַתָּא, אָמְרוּ לִיה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: מַאי נַעֲבִיד, קָם וְעֵבֵר בְּמַתָּא, וְחָמָא בְּנֵי נְשָׂא שְׂכִיבָן, אָמַר: כָּל הָאִי בְּמַתָּא, וְאֲנָא הֲכָא, גְּזַרְנָא דְלִיבְטֵל,

הוחבא בתוך מערה

גילוי אליהו

וקמת קמיה, כתב פתקא חדא, ואמר מה דאמר, וקמת שפנינא ונטלת בפומיה, ואזלת לגביה דרבי שמעון, ושויאת ליה בכנפא, אסתפל בהווא פתקא, ובכה, הוא ורבי אלעזר בריה, ואמר, בכינא על פרישותנא מן חבריא, ובכינא על מלין אלין, דלא אתגליין להו, מה יעבדון דרי בתראי, אי ישגיחון בהאי.

רבי שמעון בן יוחאי, אזל ליה וערק למדברא דלוד, ואתגניז בחד מערתא, הוא ורבי אלעזר בריה, אתרחיש לון ניסא, ונפק להו חד חרובא, וחד מעינא דמיא, אכלי מההוא חרובא, ושטאן מאינון מיין, הנה אליהו זכור לטוב אתי לון בכל יומא תרי זמני ואוליף לון, ולא ידע אינש בהו, יומא חד הו חכימיא בבי מדרשא שואלין וכו' ולא הו ידעי, קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר: חבל על גריעותא דבר יוחאי, ולית מאן דיידע מניה, ואלו ידעי, לית רשו לגלאה ליה,

[תרגום: רבי שמעון בן יוחאי הלך לו וברח למדבר לוד, ונטמן במערה אחת, הוא ורבי אלעזר בנו, התרחש להם נס, ויצא להם חרוב אחד ומעיין מים אחד, אכלו מאותו חרוב, ושתו מאותם מים, והיה אליהו זכור לטוב בא אליהם כל יום שני פעמים ומלמד אותם, ולא ידע איש עליהם, יום אחד היו החכמים בבית המדרש שואלים וכו' ולא היו יודעים התשובה, עמד רבי יהודה בר אלעאי ואמר: חבל על חסרונו של בר יוחאי, ואין מי שיודע עליו (היכן נמצא), וגם אילו ידעו, אין רשות לגלות אותו.] (זוהר חדש כי תבוא)

רבי יוסי בן רבי יהודה, קם יומא חד בצפרא, חמי כל אינון עופין דאינון הו טאסו, ושפנינא חדא אזלא בתרייהו, קם על רגלי וואמר, שפנינא, שפנינא מהימנא, מיומא טופנא דיוקנא דעמא קדישא, לה יאות ולך נאה, זיל ועביד לי שליחותא חדא לבר יוחאי, באתר דאיהו תמן, אסתחרא ההוא שפנינא

התגדל בתורה

החברים זכו בזכותו

תנא, אָמר רבי יוסי, מן יומא דאסתליק רבי שמעון מן מערתא, מלין לא אתפסיין מן חבריא, ורזין עלאין הוו מסתפלן ואתגליין מביניהו, פאלו אתייהבו ההיא שעתא בטורא דסיני.

[תרגום: שנינו, אמר רבי יוסי, מהיום שהתעלה רבי שמעון מן המערה, דברי תורה לא התכסה מן החברים, ובסודות עליונים היו מסתכלים ומתגלים מביניהם, כאלו שנתנו באותה שעה בהר סיני.]
(זוהר ויחי רטז:)

יציאתו מן המערה

גופו היה מלא פצעים

רבי פינחס הוה שכיח קמי דרבי רחומאי בכיף ימא דגנוסר, ובר נש רב וקשישא דיומין הוה, ועינוי אסתלקו מלמחמי, אָמר לרבי פינחס, ודאי שמענא דיוחאי חברנא אית ליה מרגלית אָבן טבא, ואסתפלית בנהורא דההיא מרגלית, נפקא כנהירו דשמשא מנרתקה, ונהרא כל עלמא, וְהוּא נהורא קאים משמאי לארעא, ונהיר כל עלמא, עד דיתבי עתיק יומין ויתבי על פּרסייא פּדקא יאות, וְהוּא נהורא כליל כלא בביתך, ומנהורא דאתכליל בביתך, נפק

נהירו דקיק וזעיר ונפיק לבר, ונהיר כל עלמא, זכאָה חולקו, פּוֹק ברי פּוֹק, זיל אבתייה דההיא מרגלית דנהיר עלמא, דהא שעתא קיימא לה. נפק מקמיה, וקאים למיעל בההיא ארבא ותרין גוברין בהדיה, חמא תרין צפרין דהוו אתין וטסין על ימא, רמא לון קלא ואמר: צפרין צפרין דאתון טאסין על ימא, חמיתון דוד דבר יוחאי תמן, אשתייה פורתא, אָמר: צפרין צפרין זילו ואתיבו לי, פרחו ואזילו, עאלו בימא ואזלי להון, עד דנפק, הא אנון צפרין אתין ובפומא דחדא מנייהו פתקא חדא, וכתבי בגווה דהא בר יוחאי נפק מן מערתא ורבי

אחר אותה מרגלית שמאיר את העולם, שהרי השעה עומדת לך. יצא מלפניו ועמד להיכנס באותה ספינה והיו עמו שני גברים, ראה רבי פינחס שתי צפרים שהיו באות ופורחות מעל הים, הרים להם קולו ואמר: צפרים צפרים שאתן פורחות מעל הים, האם ראיתם את המקום שבן יוחאי נמצא שם, השתהה רבי פינחס מעט ואמר: צפרים צפרים, לכו והשיבו לי תשובה, פרחו והלכו, נכנסו לים והלכו להם, עד שיצא, הרי באו אלו הצפרים, ופתקה אחת היתה בפי אחת מהן, וכתוב בתוכה שהרי בן יוחאי יצא מן המערה ורבי אלעזר בנו, הלך רבי פינחס אליו, ומצא אותו משונה וגופו מלא חלודים, בכה עמו ואמר: ווי שראיתך בכך, אמר רבי שמעון: אשרי חלקי שראית אותי בכך, שאלמלא לא ראיתי אותי בכך, לא הייתי בכך. [זוהר הקדמה יא.]

אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, אֶזֶל לְגַבְיָהּ, וְאֶשְׁכַּח לִיָּה מְשֻׁנָּא וְגוֹפְיָהּ מְלֵיא חֲלוּדִין, בְּכָה בְּהִדְיָה וְאָמַר: וּוֵי דְחֻמְיָתִיךְ בְּכָה, אָמַר: זְפָאָה חוּלְקֵי דְחֻמְיַת לִי בְּכָה, דְאֶלְמְלָא לָא חֻמְיָתָא לִי בְּכָה, לָא הוּיָנָא בְּכָה.

[תרגום: רבי פינחס (בן יאיר) היה מצוי לפני רבי רחומאי בחוף ים גינוסר (-כנרת), ואדם גדול וזקן לימים היה, ועיניו פסקו מלראות, אמר רבי רחומאי לרבי פינחס, בודאי שמעתי כי יש מרגלית אבן טובה ליוחאי חברינו, והסתכלתי באור של אותה המרגלית שיוצא כאור השמש מנרתיקה ומאירה את כל העולם, ואותו האור עומד משמים לארץ ומאיר על כל העולם, עד שישב עתיק יומין וישב על הכסא כראוי, ואותו האור כלל הכל בביתך, ומהאור שנכלל ביתך יצא אור דק וקטן ויצא לחוץ, ומאיר את כל העולם, אשרי חלקך, צא בני צא, לך

מאמרי רז"ל - מעלת רשב"י

כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשיו, ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו. (סוכה מה:)

מלומד בניסים

שפעם אחת גזרה המלכות גזרה שלא ישמרו את השבת, ושלא ימולו את בניהם, ושיבעלו את נדות וכו', אמרו מי ילך ויבטל הגזרות, ילך רבי שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בניסים. (מעילה יז.)

אות הקשת לא נהיה

[אמר] רבי חזקיה בשם רבי ירמיה: כל ימיו של רבי שמעון בן יוחאי לא נראתה הקשת בענן. (ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב)

דבריו לא נפל ארצה

[אמר] רבי חזקיה בשם רבי ירמיה: כן הוה [מעשה עם תלמיד אחד של

בן עלייה

ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי: ראיתי בני עלייה והן מועטין, אם אלף הן, אני ובני מהן, אם מאה הם, אני ובני מהן, אם שנים הן, אני ובני הן. (סוכה מה:)

בן עולם הבא

[אמר] רבי חזקיה בשם רבי ירמיה: כן הוה רבי שמעון בן יוחאי אומר: אני ראיתי בני העולם הבא ומיעוטין הן, אין תלתין אינון, אנא וברי מנהון, אין תרין אינון, אנא וברי אינון. (ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב)

תורתו אומנתו

רבי שמעון בן יוחי וחביריו, שתורתן אומנותן. (שבת יא.)

יכול לפטור העולם

אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי: יכול אני לפטור את כל העולם

גביי ועד סוף כל דרי [תרגום: ואני יעמוד זכותי מדורו של רשב"י עד סוף כל הדורות], ואין לא, יצרף אחיה השילוני עמי ואנא מקרב כל עמא [תרגום: ואם אין מספיק זכותי לבד, אצרף את אחיה השילוני עימי, ואני מקרב את כולם לעולם הבא].

(ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב)

כוחו דרשב"י

אמר לו רבי עקיבה: דיין שאני ובוראך מכירין כוּחך.

(ירושלמי סנהדרין פ"א ה"ב)

רשב"י, שיצא לחו"ל ועסק במסחר ועשה הון גדול, כשבא אצל חבריו שעדיין למדו אצל הרשב"י התקנאו בו, לקחם רשב"י לבקעה], רבי שמעון בן יוחאי אומר: בקעה בקעה התמלאי דינרי זהב, והיתה מתמלאה.

(ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב)

זכותו עומדת לעד

[אמר] רבי חזקיה בשם רבי ירמיה: כך היה רבי שמעון בן יוחאי אומר: יקרב אברהם מן גביה ועד גביי [תרגום: יעמוד זכותו של אברהם אבינו מדורו עד דורו של רשב"י], ואנא מקרב מן

הוחבא בתוך מערה

נופא דעוכרא

כולי יומא גרסי, בעידן צלויי לבשו מיכסו ומצלו, והדר משלחי מנייהו, כי היכי דלא ליבלו, איתבו תריסר שני במערתא, אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר: מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה, נפקו. חזו אינשי דקא כרבי זרעי, אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף, יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם, חזרו למערתכם, הדור אזול איתבו תריסר ירחי שתא, אמרי: משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש, יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם, נפקו. כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר הוה מסי רבי שמעון, אמר לו: בני די לעולם אני ואתה, בהדי פניא דמעלי שבתא, חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא ורהיט בין השמשות, אמרו ליה: הני למה לך, אמר להו: לכבוד שבת, ותיסגי לך בחד, חד כנגד (שמות כ ה) זכור, וחד כנגד (דברים ה יב) שמור, אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל, יתיב דעתייהו וכו', נפק לשוקא,

דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, ויתיב יהודה בן גרים גבייהו, פתח רבי יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהן של אומה זו [-רומי], תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות, רבי יוסי שתק, נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר: כל מה שתקנו, לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקין להושיב בהן זונות, מרחצאות לעדן בהן עצמן, גשרים ליטול מהן מכס, הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם, ונשמעו למלכות. אמרו: יהודה שעילה, יתעלה, יוסי ששתק, יגלה לציפורי, שמעון שגינה, יהרג, אזל הוא ובריה [-רבי אלעזר], טשו בי מדרשא, כל יומא הוה מייתי להו דביתהו ריפתא וכוזא דמיא וכרכי, כי תקיף גזירתא אמר ליה [-רשב"י] לבריה, נשים דעתן קלה עליהן, דילמא מצערי לה ומגליא לן, אזלו טשו במערתא, איתרחיש ניסא איברי להו חרובא, ועינא דמיא, והווי משלחי מנייהו, והווי יתבי עד צוארייהו בחלא,

בגופיה, הוה קא בכי, וקא נתרו דמעת עיניה וקמצוחא ליה, אמר ליה: אוי לי שראיתך בכך, אמר ליה: אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך, דמעיקרא כי הוה מקשי רבי שמעון בן יוחי קושיא, הוה מפרק ליה רבי פנחס בן יאיר תריסר פירוקי, לסוף כי הוה מקשי רבי פינחס בן יאיר קושיא, הוה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחאי עשרין וארבעה פירוקי.

טיהר את עיר טבריא

אמר: הואיל ואיתרחיש ניסא, איזיל אתקין מילתא וכו', אמר: איכא מילתא דבעי לתקוני, אמרו ליה: איכא דוכתא דאית ביה ספק טומאה, ואית להו צערא לכהנים לאקופי, אמר: איכא איניש דידע דאיתחזק הכא טהרה, אמר ליה ההוא סבא: כאן קיצץ בן זכאי תורמסי תרומה, עבד איהו נמי הכי, כל היכא דהוה קשי טהריה, וכל היכא דהוה רפי צייניה, אמר ההוא סבא: טיהר בן יוחי בית הקברות, אמר ליה: אילמלי (לא) היית עמנו, ואפילו היית עמנו ולא נמנית עמנו יפה אתה אומר, עכשיו שהיית עמנו ונמנית עמנו, יאמרו זונות מפרכסות זו את זו, תלמידי חכמים לא כל שכן, יהב ביה עיניה ונח נפשיה. (שבת לג:)

חזייה ליהודה בן גרים, אמר: עדיין יש לזה בעולם, נתן בו עיניו ועשהו גל של עצמות. (שבת לג:)

רבי שמעון בן יוחי עביד טמיר במערתא תלת עשר שנין [תרגום: נחבא במערה י"ג שנים], במערת חרובין דתרומה, עד שהעלה גופו חלודה, לסוף תלת עשר שנין אמר: לינה נפיק חמי מה קלא עלמא [תרגום: האם אין אני יוצא לראות מה נעשה בעולם], נפיק, ויטיב ליה על פומא דמערתא, חמא חד צייד צייד ציפרין, פרס מצודתיה, שמע ברת קלא אמרה: דימוס, ואישתיזבא ציפור [תרגום: והשתחררה הציפור], אמר: ציפור מבלעדי שמיא לא יבדא, כל שכן בר נשא [תרגום: הרי גם ציפור אינה ניצודת מבלעדי גזרה מן השמים, אם כן כל שכן בן אדם], כד חמא דשדכן מיליאי [תרגום: כשראה שהמצב נוח, כלומר, שהקיסר שרצה לתפוס אותו כבר מת], אמר: ניחות ניחמי בהדין דימוסין דטבריא [תרגום: אלך וארד לראות איך נוהגים בני אדם בטבריה]. (ירושלמי שביעית פ"ט ה"א)

התגדל בתורה

שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ונפק לאפיה, עייליה לבי בניה, הוה קא אריך ליה לבישריה, חזי דהוה ביה פילי

שנתנו שם, אמר: גוזר אני עליך, העליונים שירדו ועל התחתונים שיעלו, וכן הוית ליה.

(ירושלמי שביעית פ"ט ה"א)

מי עבר קומי מגדלא [תרגום: כל מי שעבר לפני מגדל העיר סמוך לטבריה], שמע קליה דספרא [תרגום: של סופר] אמר [בלעג]: הא בר יוחי מדכי טבריא, אמר לו: יבא עלי אם לא שמעתי [מן השמים] שטבריא עתידה להיטהר, אפילו כן לא הימנין הוית [תרגום: ואפילו לאחר מכן אין אתה מאמין לי], מיד נעשה גל של עצמות.

(ירושלמי שביעית פ"ט ה"א)

אמר [רשב"י, לאחר שיצא מהמערה והלך לטבריא]: צריכין אנו לעשות תקנה, כמו שעשו אבותינו הראשונים וכו', אמר: נידכי טבריא, והוה נסב תורמסין ומקצץ ומקליק, וכל הן דהוה מיתא הוה טייף וסליק ליה מן לעיל, חמתיה חד כותי, אמר: לינא אזל מפלי בהדין סבא דיהודאי [תרגום: אלך ואצחק מהזקן היהודי הזה], נסב חד מית, אזל ואטמריה הן דדכי [תרגום: לקח מת אחד והטמין אותו במקום שכבר טיהר רשב"י], אתא לגביה רבי שמעון בן יוחאי, אמר לו: לא דכית, אתר פלן איתא, ואנא מפיק לך מן תמן, צפה רבי שמעון בן יוחי ברוח הקודש

ליקוטי קבלה - מעלת רשב"י

מפשטיותה והאיר לכל העולם.
(הרא"ג באור החמה לזוהר ח"א הקדמה יא.)

השיג שלימותו

דע כי הרשב"י עליו השלום היה ניצוץ ממשה רבינו עליו השלום, וכמו שמשה ברח מפני חרב פרעה, והשיג שלימותו שם במדבר, כך רשב"י ברח מפני הקיסר והשיג שלימותו שם במערה המדברה בלוד, וזה שאמר בזוהר רות: מי לנו גדול כמשה.
(ליקוטי ש"ס להאריז"ל שבת)

האיר לכל העולם

לפי שהרשב"י עליו השלום הפליג בחכמה הזאת הפלא ופלא, וניתן לו רשות שיגלה סודות התורה, מה שלא הורשה שום אדם, לזה אומר [בזוהר שם] 'ואסתכלית', כלומר, ראיתי שאור אותו מרגלית יוצא כאור זריחת השמש כשיוצא מנרתיקו, ומאיר לכל העולם, כן היה הוא, כי עד זמנו היו עוסקים בחכמה הזאת בהסתר, והוא גילה הדברים והוציא אור התורה וסודותיה מנרתיקו, כלומר, הפשיט בגדי התורה

אור החסידות - מעלת רשב"י

קדושתו

עבודת רשב"י לעשות דירה בתחתונים

וכשהאדם לומד ממשיך אור אין סוף ברוך הוא בעולם הזה, להיות נכלל ובטל באורו יתברך, כי זה כל האדם, וזאת היתה עבודת רשב"י וכל התנאים ואמוראים בנגלה, להמשיך אורו יתברך, ולברר בירורי נוגה כל משך זמן הגלות דשלטא אילנא דטוב ורע וכו', כי זהו תכלית ההשתלשלות שירד העליון למטה, ויהיה לו דירה בתחתונים, כדי להעלותן למהוי אחד באחד.

(תניא קונטרס אחרון)

היו שלא יכלו לסבול אורו

המתבונן במושכלות ומדבק את עצמו בחיי החיים על ידי התורה

העלה מדריגות התחתונות

כמו שאמר רשב"י ע"ה (זח"א רכה א) אנא סימנא בעלמא, פירוש, כי הצדיק במעשים טובים שלו עושה רושם למעלה וגורם תענוג בעולמות עליונים וכו', כמו שמצינו אצל רשב"י ע"ה, שהיה מדכי שוקי דטבריא, פירוש 'שוקי' הם מדריגות תחתונות, והעלם למעלה. (תורת המגיד ואתחנן)

בתחילה לא סבל העולם קדושתו

רשב"י ובנו שחזרו למערה, שאין העולם היה יכול לסובלו, ומיד שהבין זה ויהב דעתיה למיהדר, ניתקן הכל. (תולדות יעקב יוסף ויצא)

שיהיו כלים הגופניים במציאות אחרי התבוננות הגדולה בצחצחות. (אגרא דכלה לך)

להמשיך חסדים מגולים

וזאת היה בכוחו של רבי שמעון בן יוחאי, להעלות כל הגבורות לשרשן, ולהמשיך חסדים מגולים על כנסת ישראל. (מאור ושמש ל"ג בעומר)

ומצותיה והשכלת עצם יחודו, צריך ליעול וליפוק, הכוונה יובן לך, כשתבונן באידרא קדישא מרשב"י וחביריו, כשדברו בנפלאות תמים דעים ודבקו נפשותם בצחצחות אמיתיות, עשרה עאלו ושבעה נפקו, כי הני תלת חברייה דעאלו ולא נפקו נשאר שם ונתבטלו בהדבק נפשותם, והשבע דעיילו ונפקו אחרא, נשאר חיים וקיימים, והשלשה לא יכלו לסבול,

השפעתו בעולם

החכמי הזוהר תלמידי הרשב"י. (מאור ושמש ראה)

מאיר עיני ישראל בתורה

בראשית, יצורף 'א"ת רשב"י, ר"ת א'ור ת'ורת ר'בי ש'מעון ב'ן י'וחאי, הוא אשר שלחו אלקים למחיה להאיר עיני ישראל באור תורתו. (אגרא דכלה צירופי בראשית אות נה)

המשיך ברכה לבני ישראל

שדבר זה מפורסם מפי ספרים ומפי סופרים, שיש ביד הצדיקים שהולכים בדרך הנביאים למשון ברכות מעולמות העליונים למי שרוצים, וכן למשון קללות על שונאי ישראל, כדמצינו בתנאים ואמוראים, ובפרט החברייא

הטעם שהתלמידים שיבחו את רשב"י

לרבו, ופירש על דרך האמור, כי בעת שהצדיק יסוד עולם בראשיתו עדיין לא נתעלה כל כך למדרגה גדולה, ועדיין רצונו ושכלו ומחשבתו שורה בעולם זה, אז כל זה העולם מקבל מאתו שפע והשגה וכל טוב, משא"כ כשנסתלק מזה העולם לעולם שלמעלה ממנו, א"כ אינו יכול להשפיע על בני דורו שפע והשגה כי איננו בזה העולם כלל, וזהו שאמרו וי יהא לדרא כד יפוק מר מעלמא, לא שכיונו על מיתתו, אלא רצו שכאשר יתעלה למדריגה גדולה עד שיצא במחשבתו ונשמתו מזה העולם אז יהיה רעה לדרא, כך שמעתי בשם חכם אחד, ויפה דיבר.

(ערבי נחל במדבר קרח - בלק)

סכל את כל העולם

טעם מה ששבחוהו התלמידים לרבי שמעון בן יוחאי ע"ה בפניו, כדי שיהיה לו התפארות גדולה, ויבוא בשביל זה לאהבה ויראה יותר גדולה, כי בודאי הרשב"י היה מוכרח להשפיל עצמו במדריגות התחתונים להעלות ניצוצות מכולם, כי בודאי אדם גדול כמותו היה סובל כל העולם, ובודאי מוכרח היה להשפיל עצמו במדריגות התחתונים לסבול הכל, וזהו פירוש הפסוק אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו, ונתנו לו התלמידים התפארות שעל ידי זה יבוא להתפארות ה' יתברך, באהבה ויראה. (ליקוטים יקרים יד.)

התעלה בלימודו מאד

ביקשו שיאיר אליהם גם כשהוא למעלה

דרך הצדיקים הגדולים בהתייחדם בתורה ותפלה ועלית נשמה גבוה מעל גבוה, הנה הם בטלים לגמרי במציאות זה העולם, ואינם זוכרים כלל מעניני עולם הזה וכו', וכן תלמידי רשב"י בידעם כי מכח בוצינא קדישא בא להם הארה, ובאורו יאיר עליהם כשהוא

כאשר שמעתי בשם חכם אחד, לפרש מה שהוזכר פעם אחד בזוהר הקדוש (ע' זח"ב פז א) שגילה רשב"י לחבריא סודות התורה, ואח"כ שיבחו את דבריו מאוד, ואיך נמשך מאתו טובה רבה לכל בני דורו, ואמרו וי לדרא כד יפוק מר מעלמא, והוא דבר תמוה, שאינו דרך ארץ כלל לדבר ככה

להתקשר עם נשמתם אחר מותו

מה שמצינו בזוהר הקדוש כמה פעמים שאמרו התלמידים לרשב"י ווי כד אסתלק בוצינא קדישא מינן מה נעביד, והוא דבר תימה שיאמרו תלמידים כן לרבם הגדול, ואין זה מענין דרך ארץ, ושמענו תירוץ בזה מאת כבוד מו"ר הרב הקדוש מוהר"י זלה"ה מפרשעדבארז, כי רצו להתחזק בגודל אהבה עזה עליו, כי מאחר שהיה להם תענוג תמידי רצו לצייר בנפשם אם יחסר להם התענוג הזה מה יעשו, וגם זאת אמרו מה נעשה אחר מותך, כדי שיתקשר עמם ועם נשמתם אחר מיתתו. (תפארת שלמה וארא)

רצו לשמוע עוד חידושים

בכל מקום ששבחו החבריא את רשב"י על שגילה להם סוד נפלא, תמצא שאחר כך אמר להם עוד חידושי תורה. (ליקוטי מוהר"ן תורה קכו)

עמהם, ע"כ התמרמרו לאמר מה נעשה כד אנת תסתלק מאתנו בעולמות העליונים בכל עת דרכך בקדש הקדשים, ואנחנו נותר פה מי יאיר לנו נתיב. (תפארת שלמה וארא)

תלמידיו התגעגעו אליו

בזוהר בכמה מקומות ששבחו החבריא את רשב"י, איתא וי לדרא כד תסתלק פוק, עיין ותשכח, והוא בחינת שבת וינפש, כיון ששבת וי אבדה נפש היינו שמחמת גודל התענוג של הנפש יתירה שבא בשבת, ע"כ מתחילים תיכף להתגעגע ולהצטער על אבידת הנפש כמ"ש, כן החבריא, מחמת גודל התענוגים והשעשועים שקבלו מרבם רשב"י, ע"כ תיכף ומיד התחילו להתגעגע, ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם. (ליקוטי מוהר"ן תורה קכו)

ליקוטי קבלה - מעלת ספר הזוהר

פרסומו בדורות האחרונים

כי עד עתה היו דברי חכמת הזוהר נעלמת, ובדרא בתראה תתגלה ותתפרסם חכמה הזאת, ויבינו וישכילו ברזי התורה שלא השיגו הקודמים אלינו, ובזה נסתלקה השגת הפתאים, המקשים ואומרים איכשור דרי, ואם דורות שלפנינו לא השיגוה איך נדעה אנחנו, ובזה יסכר פיהם.

(הקדמת שער הקדמות למהרח"ו)

התגלותו ע"י אליהו הנביא

כי רוב דברי הרשב"י עליו השלום בספר הזוהר ובתיקונים ובמדרש שיר השירים, הכל נגלה אליו על ידי אליהו הנביא זכור לטוב וכו', ועל ידי נשמת הצדיקים המתגלים אליו בכל דור ודור, אשר זה ענין ספרא דרעיא מהימנא, שכולם ויכוח הרשב"י עליו השלום עם נשמת משה רבינו עליו השלום, וכנזכר בהקדמת ספר התיקונים.

(הקדמת שער הקדמות למהרח"ו)

החיוב ללמוד ברכים גדולים וקטנים

דע כי גזרה חכמתו יתברך, שחיבור ספר הזהר, שמדבר בחכמת האמת, לא יתפרסם ולא יתגלה אלא בדורו של הרשב"י ע"ה ועל ידו, ונגזרה גזרה בפמליא של מעלה שלאחר דורו של הרשב"י ושל רבי אלעזר בנו לא יתעסקו בזאת החכמה בפרסום, עד הדור האחרון דורו של משיח בן דוד וכו', ומצאתי כתוב, כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי, היה לזמן קצוב עד תשלום שנת

חתום כאלף חותמות

איך יעלה בדעת אנושי להבין בעיונו ובשכלו דברי אלהים חיים דברי הרשב"י עליו השלום, אשר דברותיו כלהבי אש אוכלה, וחתומים וסתומים באלף חותמות, הלא תראה כי בעת פטירתו בריש אדרת האזינו (רפז): לא ניתן רשות לשום אחד מאותם שבעה עיני ה' העומדים אז אצלו לכתוב סתרי הזוהר, אלא לרבי אבא כנזכר שם.

(הקדמת שער הקדמות למהרח"ו)

אם אינו כן, כי לא היה נכתב בתוך התלמוד, ובלי ספק לא יסבור זה אלא איזה מין או אפיקורוס.
(הקדמת שער הקדמות למהר"ח^ו)

רשב"י ראה את כל הדורות

יש מוציאי דבה על ספר הזוהר באומרם וכו', ומי פתי יסור הנה ישגיח ויראה כי כל דברי הרשב"י עליו השלום הם ברוח הקודש, והיה רואה בעיניו כל נשמות החכמים אף אותם העתידיים להבראות.
(הקדמת שער הקדמות למהר"ח^ו)

זוהר כמדרש ואגדה

והצנועים אשר חלקם בסוד התורה, אין עסק יפה מלמוד הזוהר במקום מדרש ואגדה.
(אור יקר להרמ"ק אמור סימן ח)

גילה גם כגן עדן

שכמה דברים נכתבו בזוהר וברעיא מהימנא מה שחובר בגן עדן אחר פטירת הרשב"י, ונתגלה לנו על ידי אליהו הנביא, שנגלה לכמה אמוראים ובבי מדרשם בתמידות.
(כסא מלך הקדמות התיקונים ב:)

ה' ר"ן, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והותרה הגזרה, והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר, ומשנת ה' ש' ליצירה מצוה מן המובחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים וכו', ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח, ולא בזכות אחר, אין ראוי להתרשל.
(הקדמת אור החמה)

ע"י רשב"י התגלו החסדים

והנה בימי רשב"י כבר הגיע לחזה, והוא מקום שמשם מתגלים החסדים, ולכן עד אותו הזמן היה הכל בסיתום, ואז נפתח הסיתום בהיות המקום גורם כך.
(אדיר במרום לרמח"ל דף ט)

מין ואפיקורוס כופר ברשב"י

יסכר פי הדוברי עתק בגאווה ובזז על הקדוש ועל מלאך ה' צבאות רשב"י עליו השלום, ועל ספרו ספר הזוהר אשר אף בתלמודא דידן במסכת סוכה (מה:): אמרו שם עליו וכו', עם היות שהיו בדורו כל התנאים, רבי מאיר שהיה מאיר עיני חכמים בהלכה, ורבי יהודה, ורבי יוסי עליו השלום, וכיוצא בהם ראשי תנאים, וחלילה וחס מלהאמין שהיה משבח את עצמו אף

ליקוטי קבלה - מעלת ספר הזוהר

ללמוד בל"ג בעומר

ויש מי שנהג לעשות הלימוד בליל ל"ג בעומר בי עשרה, ללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזוהר ואדרא זוטא, והוא מנהג יפה.

(מורה באצבע להחיד"א סימן ח אות כג)

טעם עולם הבא

ומי שחננו הא-ל וידע ומצא והשתדל, וזכה להשיג חלק החכמה המושג בעולם הזה, זכה לטעום בעולם הזה קצת מתענוג העולם הבא.

(הקדמת אור החמה)

אור הזוהר - הסתלקות רשב"י

גילוי סודות התורה

[תרגום: באותו יום שרצה רבי שמעון להסתלק מן העולם, והיה מסדר את דברי תורתו, התכנסו החברים לבית רבי שמעון, והיו עומדים רבי אלעזר בנו ורבי אבא ושאר החברים, והיה הבית מלא, נשא רבי שמעון את עיניו וראה שהתמלא הבית, בכה רבי שמעון ואמר: בזמן אחר כשהייתי חולה היה רבי פינחס בן יאיר לפני, ולא היה נכנס אלא ברשות, ועד שביררתי מקומי (בגן עדן) התמינו לי עד עתה, וכשחזרתי היתה אש מסובבת מלפני, ומעולם לא נפסק, ולא היה אדם נכנס אלא ברשות, ועתה אני רואה שנפסק האש והרי התמלא הבית, עד שהיו יושבים, פתח רבי שמעון עיניו וראה את מה שראה, וסובבה האש בבית, ויצאו כולם ונשארו רבי אלעזר בנו רבי אבא, ושאר החברים ישבו בחוץ.] (זוהר ח"ג אדר"ז רפז:)

הכנה לגילוי הסודות

בהוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא והוה מסדר מלוי, אתכנשו חבריא לבי רבי שמעון, והווי קמי רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חבריא, והוה מליא ביתא, זקיף עיניו רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא, בכה רבי שמעון ואמר: בזמנא אחרא פד הוינא בבי מרעי, הוה רבי פנחס בן יאיר קמאי, ועד דברירנא דוקתאי אוריכו לי עד השתא, וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק, ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא, והשתא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא, עד דהווי תבי, פתח עיניו רבי שמעון וחמא מה דחמא, ואסחר אשא בביתא, נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא, ושאר חבריא יתבו אבראי.

[תרגום: ועתה, בזמן גילוי הסודות, הרי הקדוש ברוך הוא נמצא כאן, והגיע עם אלו הצדיקים שבגן עדן.]
(זוהר ח"ג אדר"ז רפח.)

היה סכוב כאש

כָּל ההוא יומא, לָא אַפְסִיק אָשָׁא מִן בֵּיתָא, וְלֹא הָוָה מֵאֵן דְּמָטִי לְגַבְיָהּ, דְּלֹא יְכִילוּ דְנִהוּרָא וְאָשָׁא הָוָה בְּסוּחְרָנְיָהּ.

[תרגום: כל אותו היום (שגילה את סודות התורה) לא נפסק האש מן הבית, ולא היה מי שייגש אליו כיון שלא יכלו, שהאור והאש היה מסביבו.]
(זוהר ח"ג אדר"ז רצו:)

הסודות יתגלו כדורות אחרונים

וְכַמָּה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יִתְפָּרְנְסוּן מֵהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ, פֶּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיא.

[וכמה בני אדם למטה, יתפרנסו מזה החיבור שלך (-ספר הזוהר), כאשר יתגלה בדורות אחרונים בסוף הימים.]
(תיקו"ז תיקונא שתיתאה)

לא התגלו לפניו מעולם

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הָא הַשְּׁתָּא שְׁעָתָא דְרַעוּתָא הוּא. וְאַנָּא בְּעֵינָא לְמִיעַל בְּלֹא כְּסוּפָא לְעַלְמָא דְאַתִּי. וְהָא מְלִין קְדִישִׁין דְלֹא גְלִיאַן עַד הַשְּׁתָּא, בְּעֵינָא לְגַלְאָה קָמִי שְׂכִינְתָּא, דְלֹא יִמְרוּן דְהָא בְּגָרִיעוּתָא אֶסְתַּלְקֵנָא מֵעַלְמָא. וְעַד כְּעַן טְמִירָן הוּוּ בְּלִבְאִי, לְמִיעַל בְּהוּ לְעַלְמָא דְאַתִּי.

[תרגום: אמר רבי שמעון: הרי עתה הוא שעת רצון, ואני רוצה להיכנס לעולם הבא בלי בוש, והרי דברים קדושים שלא התגלו עד עתה, אני רוצה לגלות לפני השכינה, שלא יאמרו שבחסרון הסתלקתי מן העולם, ועד עתה היו הדברים טמונים בליבי כדי להיכנס עמהם לעולם הבא.]
(זוהר ח"ג אדר"ז רפז:)

ביאתם של הקב"ה עם הצדיקים

וְהַשְּׁתָּא, הָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הָכָא, וְאַתִּי עִם אֵינוֹן צְדִיקִיא דְבְּגִנְתָּא דְעַדְוִן.

חסרון לכל הדור

ימצא מי שיודע לגלות עמקות התורה ודרכיה, אוי לאותם הדורות שימצאו אז בעולם.] (זוהר ח"ג ויקרא כג.)

ר"י בכה עליו בכל יום

רבי יהודה הנה בכי כל יומא עלוי, דהא אערא עמיה באדרא קדישא דרבי שמעון, ושאר חברי. אמר ליה: ווי דלא אסתלקנא ההוא יומא עם אינון תלתא דאסתלקו, ולא לחמי דרא דא, דהא אתהפך.

[תרגום: רבי יהודה היה בוכה כל יום על רשב"י, שהרי נפגש עמו באדרא הקדושה של רבי שמעון עם שאר החברים, אמר לו רבי יהודה לרבי אבא: ווי לי שלא הסתלקתי באותו יום עם אותם שלשה שהסתלקו עם רשב"י, ולא לראות דור זה, שהרי הוא מתהפך.] (זוהר ח"א ויחי ריז.)

חבריו התקשו בהבנת התורה

בְּתַר דְּשָׁכִיב כְּתִיב (בראשית ח) וַיִּסְכְּרוּ מַעֲיִנוֹת תְּהוֹם וְאָרוּבוֹת

חסרון בהבנת התורה

ווי לעלמא פד יסתלק מניה רבי שמעון, דמבועי דחקמתא יסתמו מעלמא, ויבעי בר נש מלה דחקמתא, ולא ישפח מאן דיימא, וטעאן כל עלמא באורייתא, בגין דלא ישפח בינייהו, מאן דאתער בחקמתא, על ההוא זמנא כתיב ואם כל עדת ישראל ישגו, ואם ישגו באורייתא, ולא ינדעון אוהקהא, במאי הוא, בגין ונעלם דבר מעיני הקהל, דלא ישפח מאן דידיע לגלאה עמיקתא דאורייתא ואוהקהא, ווי לאינון דרין דמשתפחי פדין בעלמא.

[תרגום: ווי לעולם כאשר יסתלק ממנו רבי שמעון, שמעינות החכמה יסתמו מן העולם, וכשיבקש אדם דבר חכמה ולא ימצא מי הוא שיכול לומר לו, וכל העולם יטעו בתורה, משום שלא ימצא ביניהם מי שמעורר את החכמה, על אותו זמן כתוב ואם כל עדת ישראל ישגו, ואם ישגו בתורה ולא ידעו את דרכיה, למה הוא כך, כיון שנעלם דבר מעיני הקהל, כלומר, שלא

ווי לדור שזה אבן הטובה שהיו נראים ממנה וסומכים עליה עליונים ותחתונים, נאבדה מהם.] (זוהר ויחי ריז.)

אין מי שיגלה סודות התורה

סְלִיק רַבִּי אַבָּא יְדוּי עַל רִישִׁיָּה, וּבְכָה וְאָמַר: רַבִּי שְׁמַעוֹן רִיחִיָּיא דְּטַחְנִין מְנִיָּה מִנָּא טְבָא כָּל יוֹמָא, וְלִקְטִין לִיהּ. כְּמָה דְּכְתִיב (במדבר י"א) הַמִּמַּעִיט אֶסֶף עֲשֶׂרָה חֲמֹרִים, וְהִשְׁתָּא רִיחִיָּיא וּמִנָּא אֶסְתַּלְקוּ וְלֹא אֲשַׁתָּאר בְּעֵלְמָא מִינִיָּה, בְּרַ כְּמָה דְּכְתִיב (שמות טז) קַח צְנֻצָּנֹת אַחַת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הָעוֹמֵר מִן וְהַנַּח אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' לְמִשְׁמֶרֶת, וְאֵלּוּ בְּאַתְגְּלִיָּיא לֹא כְּתִיב, אֱלֹא לְמִשְׁמֶרֶת, לְאַצְנְעוּתָא, הִשְׁתָּא מֵאן יְכִיל לְגַלְּאָה רְזִין, וּמֵאן יְגַדַּע לוֹן.

[תרגום: הרים רבי אבא את ידיו על ראשו ובכה ואמר, רבי שמעון הוא רחיים שטוחנות ממנו מן טוב כל יום ולוקטים אותו, כמו שכתוב (במדבר י"א) הממעט אסף עשרה חמורים, ועתה הסתלקו הרחיים והמן ולא נשאר ממנו בעולם, מלבד קצת וכמו שכתוב (שמות טז) קח צנצנות אחת ותן שמה מלא העמר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת, ואלו 'בהתגלות' אינו כתוב אלא 'למשמרת', כלומר, להצנעה, עתה מי יכול לגלות סודות ומי ידע אותם.] (זוהר ויחי ריז.)

השמים, והווי חברייא מרחשון מלי, ולא מתקיימי בהו.

[תרגום: אחר שמת רשב"י כתוב (בראשית ה) ויסכרו מעינות תהום וארבות השמים, והיו החברים מרחשים דברי תורה, ולא היה מתקיימים בהם.] (זוהר ויחי רטז:)

החכמה הסתלקה מן העולם

יומא חד אדמוך תחות אילנא, וחקמא בחלמיה, ד' גדפין מתתקנו, וסליק רבי שמעון עליהו, וספר תורה עמיה. ולא שביק כל ספרי רזין עלאין ואגדתא, דלא סליק לון בהדיה. וסליק להון לרקיעא, וחקמא דמתכסיא מעינא, ולא אתגליא, כד אתער, אמר: ודאי מדשכיב רבי שמעון, חכמתא אסתלקת מארעא, ווי לדרא דהאי אבנא טבא דהווי מתחזון מניה וסמכין עליה עלאין ותתאיו, אתאביד מניהו.

[תרגום: יום אחד נרדם רבי יהודה תחת עץ, וראה בחלמו ארבע כנפים מתקנות, ועולה עליהן רבי שמעון וספר תורה עמו, ולא השאיר כל ספרי הסודות העליונים ואגדה שלא העלה אותם עמו, והעלה אותם לרקיע, וראה שהוא מתכסה מהעיניים ואינו מתגלה, כשהתעורר משנתו, אמר: ודאי משמת רבי שמעון, החכמה הסתלקה מן הארץ,

גופו טהורה

שמעון אור המאור, ואור העולמות, אתה תבלה ונרקב בעפר, ואתה מקיים ומנהיג את העולם, השתומם רבי חייא רגע אחד, ואמר: עפר עפר, אל תתגאה, כי לא ימסרו בך עמודי העולם, שהרי רבי שמעון לא יתבלה וירקב בך. [זוהר ח"א הקדמה ד.]

יצאתה נשמתו בטהרה

כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגעינא, בתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטרף שכיב על מיניה, ואנפוי חייכיו, קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי, בענו חברייא למבפי, ולא יכילו למללא, שארו חברייא בבכיה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמניו, ולא יכיל למפתח פומיה, לבתר פתח ואמר וכו'.

[תרגום: (אמר רבי אבא:) כל אותו היום (שהסתלק רשב"י) נפלנו על הארץ, ונאנחנו, ואחר שהסתלקה האש (סביב רשב"י), ראיתי את המאור הקדוש קודש הקדשים שהסתלק מן העולם, והיה

רשב"י לא נמסר לעפר

אשתטח רבי חייא בארעא ונשק לעפרא, ובכה ואמר: עפרא עפרא פמה את קשי קדל, פמה את בחציפו, דכל מחמדי עינא יתבלון בך, כל עמודי נהורין דעלמא תיכול ותידוק, פמה את חציפא, בוצינא קדישא דהנה נהיר עלמא, שליטא רברבא, ממנא דזכותיה מקיים עלמא אתבלי בך, רבי שמעון נהירו דבוצינא נהירו דעלמין אנת בלי בעפרא ואנת קיים ונהג עלמא, אשתומם רגעא חדא, ואמר: עפרא עפרא לא תתנאי דלא יתמסרון בך עמודין דעלמא דהא רבי שמעון לא אתבלי בך.

[תרגום: השתטח רבי חייא על הארץ ונשק את את העפר, ובכה ואמר: עפר עפר, כמה קשה עורף אתה, וכמה חוצפה יש בך, שהרי כל מחמדי עין יתבלו וירקבו בך, כל עמודי אורות העולם תאכול ותשחק, כמה חוצפה יש בך, שהרי רשב"י המאור הקדוש שהיה מאיר את העולם, השליט הגדול, הממונה שבזכותו העולם עומד, האם גם הוא יתבלה וירקב בך, הרי רבי

בחירת מקום קבורתו

סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא, אתו טריקיו, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו בני מרוגיא, צווחין בקטיריו, דחשיבו דלא יתקבר תמן, בתר דנפק פורייה, הוה סליק באוריא, ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא: עולו, ואתו, ואתקנשו להילולא דרבי שמעון, ובא שלום ינחו על משכבותם.

[תרגום:] העלו אותו על המיטה, ולא השתמשו בו אלא רבי אלעזר ורבי אבא, באו גיבורים ובעלי מלחמה של כפר ציפורי (כדי שיקבר רשב"י שם), וגירשו אותם בני מירון, וצעקו עליהם בהרמוניה בני מירון, כי רצו שלא יקבר בציפורי (אלא במירון), אחר שיצא המיטה מן הבית היה עולה באוויר, ואש היתה לוחטת לפניו, שמעו קול שאומר: עלו ובאו והתכנסו לשמחתו של רבי שמעון, יבוא שלום ינחו על משכבותם.]

(זוהר ח"ג אדר"ז רצו:)

קבורתו במערה

פד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגזי ממלכות, פמה פטרין בקיעא משתכסין ביומא דין בגינה, דנא רבי שמעון בן

מעוטף ושוכב על צד ימינו, ופניו שוחקות, עמד רבי אלעזר בנו ונטל את ידיו ונישק אותם, ואני לחכתי העפר שתחת רגליו, ורצו החברים לבכות, ולא יכלו לבקש על זה, (ומ"מ) התחילו החברים לבכות, ורבי אלעזר בנו נפל שלש פעמים ולא יכל לפתוח את פיו, ואחר כך פתח ואמר וכו'.

(זוהר ח"ג אדר"ז רצו:)

התעסקות בגופו

קם רבי חייא על רגליו ואמר: עד השתא בוצינא קדישא מסתפל עלו, השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה, קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא ערבוביא דחברייה, וכל ביתא הוה סליק ריחין.

[עמד רבי חייא על רגליו ואמר: עד עתה המאור הקדוש הסתכל והשתדל בשבלינו, ועתה אין הזמן לזה, אלא שאנו נעסוק בכבודו, עמד רבי אלעזר ורבי אבא, ונטלו אותו בכיסא הנעשה מאריגת קליפות של עצים (ומלא נקבים כעין מכברה), מי ראה ערבוב של החברים (בזמן אחר, שכל כך הרבה באו לחלוק כבודו האחרון), וכל ביתו היה מעלה ריחות.]

(זוהר ח"ג אדר"ז רצו:)

מרגיז ממלכות, כמה פתחון פה של
מקטרגים נשקטים ברקיע ביום הזה
בגללך, זהו רבי שמעון בן יוחאי
שריבונו משתבח עמו בכל יום, אשרי
חלקו למעלה ולמטה, כמה אוצרות
עליונים שמורים לו, עליו נאמר ואתה
לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ
הימין. [זוהר ח"ג אדר"ז רצו:]

יוחאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא,
זכאה חולקיה לעילא ותתא, כמה גניזין
עלאין מסתמרון ליה, עליה אתמר (דניאל
יב) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד
לגורלך לקץ הימין.

[תרגום: כאשר נכנס למערה, שמעו
קול במערה: זה האיש מרעיש הארץ

ליקוטי קבלה בענין ל"ג בעומר

עולו ואתכנשו להילולא דרשב"י

[למירון], והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון נחם ה' אלהינו את אבלי ציון כו', וגם בהיותו שם אמר נחם כו', ואחר שגמר העמידה אמר לו מורי [האר"י] ז"ל, כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו, ואמר לו, אמור אל האיש הזה אברהם הלוי, כי למה אומר נחם ביום שמחתינו, והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חדש ימים עד שמת לו בן א', וקבל עליו תנחומין, וכתבתי כל זה להורות, כי יש שרש במנהג הזה הנזכר. (שער הכונות פז:)

רצון רשב"י שישמחו

יום ל"ג בעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יום הילולא דיליה, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה. (מורה באצבע להחיד"א סימן ח אות כג)

לאכול ולשתות ולשמוח

ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י ור"א בנו, אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלים ושותים ושמחים שם, אני [-מהרח"ו] ראיתי למורי [-האר"י] ז"ל שהלך לשם פ"א ביום ל"ג לעומר, הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא, וזה היה פעם הא' שבא ממצרים, אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אח"כ.

(שער הכונות פז:)

יום שמחת רשב"י

גם העיד הה"ר אברהם הלוי, כי בשנה הנזכר, הלך גם הוא שם

מנהג החאלאקה

ללמוד עם מורי [-האר"י] ז"ל שהוליק את
בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו
את ראשו כמנהג הידוע, ועשה שם יום
משתה ושמחה. (שער הכונות בז).

האריז"ל קיים המנהג

והה"ר יונתן שאגי"ש העיד לי [-מהרח"ו]
שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו

אור החסידות על ל"ג בעומר

יוחאי, כי איתא בזהר רבי שמעון בר יוחאי הוה ליה אותו אור שהיה למשה רבינו ע"ה בלוחות אחרונות, היינו הוד שבהוד, ונתת מהודך עליו (במדבר כז כ). (ליקוטי מהרי"ל תזריע)

שורש משה רבינו

וגם תראה לפלא בזה, כי גם ל"ג בעומר בגימטריא 'משה', שהוא יום פטירת רשב"י שהיה שורש נשמת 'משה' רבינו, על כן לעולם ביום בשבוע שחל בו ל"ג בעומר, אז חל בו באותו יום אחר כך בימי הסוכות יום ד' אושפיזא דמשה רבינו.

(שער יששכר תשרי)

מנהג ההדלקה

מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר וכו', ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה. (בני יששכר ל"ג בעומר)

מצפים ליום הזה

אדמו"ר מו"ה דוב בער [ממעזריטש] זלה"ה אמר וכו' כי כל ימי הספירה אנו מייחלים ליום ל"ג בעומר, שבו הרחמים גוברים. (עבודת ישראל, ליקוטים)

זוכים ליראת שמים

ושמעתי מפי מורי זקיני [מקאצק] ז"ל, כי בל"ג בעומר יכולין לזכות ליראת ה'. (שפת אמת אמור)

יום לידת ופטירת רשב"י

הנה יום הזה ל"ג בעומר יומא דהילולא דרבי שמעון בן יוחאי, בו ביום עלה לשמי מרומים, ומסתמא ביום זה נולד גם כן, כי הקדוש ברוך הוא יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום אל יום. (בני יששכר ל"ג בעומר)

הארה ממשה רבינו

ובל"ג בעומר הסוד של ספירה הוד שבהוד, והוא הלולא דרבי שמעון בר

שבהוד', שאז נמתקו כל הגבורות בשרשן, והגבורות מודין להחסדים וכו', לכן נהפך להם היום הזה ממות לחיים, ורבי שמעון בן יוחאי היה תמיד מזהיר לחבריא דיליה על האחדות, והיה מעלה הגבורות לשרשן על ידי תשובה, והגבורות מודים להחסדים שיתגלו על כנסת ישראל, לכן אנו עושין ביום הילולא דיליה יום טוב, שיום ל"ג בעומר שהוא הוד שבהוד נמתקו כל הגבורות בשרשן וכו', ואנו מודים ומשבחים לאל יתברך שמו על זה, שביום זה הגבורות מודים להחסדים, ומסכימין שיתגלו על הכנסת ישראל וזהו 'הוד שבהוד'.

(מאור ושמש ל"ג בעומר)

נפרד מן הרע לגמרי

והנה כמו ביעקב בבריחתו מבית לבן כשניצל עשו גל, ונאמר עד הגל הזה, ואיתא בספרים שהוא רמז על ל"ג בעומר וכו', וזה נשאר לדורות, שבפסח הוא בבחינת בריחה [-מהרע] כנ"ל, וכשמגיעין לל"ג בעומר נתפרד חלק הרע לגמרי. (שם משמואל בחקותי)

השמחה שלא כדרך הטבע

וביום הזה עלה לשמי מרומים, והוא יומא דהילולא דיליה, לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו הקדוש זהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, והוא מאיר לנו בגלותינו עד כי יבא משיח צדקנו וכו', ותבין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת, אשר השמחה ביום הזה על ציון רבי שמעון בן יוחאי היא שלא כטבע. (בני יששכר ל"ג בעומר)

התקשרות לרשב"י

כשלומד בגמרא 'אמר רבי שמעון', תיבת 'שמעון' הוא חיות התנא, וכן שם כל האדם הוא חיות שלו, ושם הוי"ה הוא מחיה ומקשר החיות עם המוחין, והדין שאומר הוא השכל שלו דהיינו המוחין, נמצא כשלומד בדחילו ורחימו הוא מקשר עצמו לרבי שמעון ולומד אצלו.

(ליקוטי אמרים להרב המגיד ממעזריטש ז"ל ב:)

המתקת הגבורות

וביום ל"ג לספירה שהוא 'הוד

שיר בר יוחאי

להרב המקובל האלהי רבי שמעון רביא זיע"א

בר יוחאי נמשחת אנריך. שמן
ששון מחבריך:

בר יוחאי שמן משחת קדש. נמשחת ממדת
הקדש. נשאת ציץ נור הקדש. חבוש על ראשך
פארך:
בר יוחאי

בר יוחאי מושב טוב ישבת. יום נסת יום אשר
פרחת. במערת צורים שעמדת. שם קנית הודך
והדרך:
בר יוחאי

בר יוחאי עצי שטים עומדים. למודי ה' הם
לומדים. אור מפלא אור היקוד הם יוקדים. הלא
המה ירוך מורך:
בר יוחאי

בר יוחאי וְלִשְׁדָּה תפוחים. עלית ללקט בו
מרקחים. סוד תורה בציצים ופרחים. נעשה אדם
נאמר בעבורך:
בר יוחאי

בר יוחאי נאזרת בגבורה. ובמלחמת איש דת
השערה. וחרב הוצאת מתערה. שלפת נגד
צורריך:
בר יוחאי

בַּר יוֹחָאִי לְמָקוֹם אֲבֵי נְשִׁישׁ. הַנֶּעֱתָ וּפְנֵי אֲרִיָּה
לְיֵשׁ. גַּם גָּלַת בּוֹתֶרֶת עַל עֵישׁ. תְּשׁוּרֵי וּמִי
יְשׁוּרָהּ:

בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי בְּקִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים. קוּ יְרוּק מְחַדֵּשׁ
קְדוּשִׁים. שֶׁבַע שִׁבְתוֹת סוּד חַמְשִׁים. קְשֶׁרֶת קִשְׁרֵי
שֵׁין קִשְׁרֵיהּ:

בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי יוֹד חֲכָמָה קְדוּמָה. הַשְּׂקִפְתָּ לְכְבוֹדָהּ
פְּנִימָה. ל"ב נְתִיבוֹת רֵאשִׁית תְּרוּמָה. אֶת פְּרוּב
מִמֶּשֶׁחַ זֵיו אוֹרָהּ:

בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי אוֹר מְפָלֵא רוּם מְעָלָה. יֵרֵאת מְלַחֲבֵישׁ
כִּי רַב לָהּ. תַּעֲלוּמָה וְאִין קוּרָא לָהּ. נִמְתָּ עֵין לֹא
תְשׁוּרָהּ:

בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי אֲשֶׁרֵי יוֹלְדָתָהּ. אֲשֶׁרֵי הָעַם הֵם לוֹמְרָהּ.
וְאֲשֶׁרֵי הָעוֹמְדִים עַל סוּדָהּ. לְבוּשֵׁי חֲשׁוֹן תַּמְיָהּ
וְאוֹרָהּ:

בַּר יוֹחָאִי נִמְשַׁחַת אֲשֶׁרֵיהּ. שְׁמֵן שִׁשׁוֹן
מִחֲבָרֵיהּ:

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לֵחָי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי:
וְאָמַרְתֶּם כֹּה לֵחָי, רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאי:

א יש אלקים קדוש הוא, אשרי עין ראתהו, לב
חכם ישכיל פיהו, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

ב רוד הוא מפי עליון, קדוש הוא מתריון, מאור
גליל העליון, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

ג בור ואיש מלחמה, בדת תורה תמימה, מלא
מדע וחכמה, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

ד רש כל תעלומות, בעז ותעצומות, עצה
מעלות רמות, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

ה חבא בתוך מערה, מפני הגזרה, שם למד
סתרי תורה, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

ו שם נברא מעין לו, וחרוב למאכלו, מה טוב
חלקו וחבלו, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

ז בר צדיק לברכה, דין ריבא ובר ריבא, זכה
רבים וזכה, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

ח יֵשׁ כַּמָּה הַלְּכוֹת, הֵם בַּמִּשְׁנָה עֲרוּכוֹת, זֶה
הַמְּרִיז מִמְּלָכוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

ט הֵר אֶת עֵיר מְבָרְיָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ
לוֹ מִשְׁמַיָּא, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

י דַּע כָּל הַנְּסֻתוֹת, דְּבָרָיו עוֹשִׂים פְּרוֹת, בְּיַל
כַּמָּה גִּזְרוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

כ ל יָמָיו אֲשֶׁר תָּיָה, אוֹת הַקִּשְׁת לֹא נִהְיָה, כִּי
הוּא אוֹת עוֹלָם הָיָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

ל כָּל יִשְׂרָאֵל הָאֵיר, בְּסוּד תוֹרָה הַבְּהִיר, כְּאוֹר
הַחֲמָה מְזוּהִיר, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

מ קוֹם בְּחַר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אֲתִיָּה, זֶה מִבְּנֵי
עֲלִיָּה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

נ חֲמֹד מְאֹד לְמַעַלָּה, זָכָה לְיִקָּר וּגְדֻלָּה, כְּתֹר
עֲלִיוֹן לוֹ נִגְלָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

ס יְנִי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׂבַח־בּוֹרָה, מִמֶּנּוּ תִצֵּא
תוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

ע עָשָׂה שְׁבָעִים תְּקוּנִים, יְקָרִים מִפְּנִינִים, בָּם תִּלְקֹן
הַעֲלִיּוֹנִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם

פ תח אֶת פִּי בְּחִכָּמָה, הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלוֹמָה,
תִּקַּן זִמְרֵי חֲמָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאָמַרְתֶּם

צ דִּיק יְסוּד הָעוֹלָם, גְּלָה מְדַרְשׁ הַנְּעֻלָּם, יְכוּל
לְפַטוֹר הָעוֹלָם, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאָמַרְתֶּם

ק וְלוֹ זֶמֶר עָרִיצִים, וְהִכְרִית אֶת הַקּוֹצִים, וְהִצִּיל
הַלְּחוּצִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאָמַרְתֶּם

ך אֶה פְּנֵי מְאִירִים, בְּשִׁבְתּוֹ עִם חִבְרִים, יַעַת גְּלָה
סוּד נִסְתָּרִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאָמַרְתֶּם

ש לֹם רַב עַל מִשְׁכָּבוֹ, מִה־יָפִי וּמִה־טוֹבוֹ, דּוֹבֵר
אֶמֶת בְּלִבּוֹ, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי: וְאָמַרְתֶּם

ת וְרַתּוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ
טוֹב בְּעֵדְנוּ, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנַי מִי
אַתֶּם מְטַהְרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם,
אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים. וְאוֹמֵר, מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל יְהוּה,
מִה מִקּוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים, אֵף תִּקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

ליקוטי תפילות חלק שני תפילה מז

תפילה זאת מיוסדת על פי הסוד הנורא שגילה (רבינו ז"ל) על גדולת רשב"י ז"ל, שהבטיח לישראל שלא תשכח התורה על ידו כי בזוהר דא יפקון מן גלותא, ע"ש בתחלת הספר, ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רשב"י ז"ל, מי שזוכה לבוא לשם, אך גם בכל מקום האומרה לא הפסיד, כי התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם כמובן בזוה"ק:

רְבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עִיר וְקַדִּישׁ מִן שְׁמַיָא נְחִית, בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא, בּוֹצִינָא עֲלָאָה, בּוֹצִינָא רַבָּא, בּוֹצִינָא יַקִּירָא, אַתֶּם הַבְּמַחְתָּם לְיִשְׂרָאֵל שְׁלֹא תִשְׁתַּפַּח הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל עַל יַדְכֶם, כִּי בְּזוּהַר דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא, וְאַפְלוּ בְּתַקְוָה הַהִסְתַּרְתָּה שְׁבִתוֹךְ הַסְתַּרְתָּה בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים הָאֵלֶּה, הַבְּמַחְתָּם שְׂאֵף עַל פִּי כֵּן לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה מִפִּי זְרַעְנוּ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְאַנְכִי הַסְתַּר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה, וְעַתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעו" וְהִנֵּה עַתָּה הִגִּיעוּ הַיָּמִים אֲשֶׁר אֵין לָנוּ בְּהֶם חֲפִץ, כִּי אַרְךָ עָלֵינוּ הַגְּלוּת וּמִשָּׁךְ עָלֵינוּ הַשְּׁעָבוֹד, וּבְכָל יוֹם אָנוּ הוֹלְכִים וְדֹלִים, וּמָטָה יְדֵינוּ מְאֹד "כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאַפָּס עֲצוֹר וְעוֹב" כִּי נִשְׁאַרְנוּ פִּיתוּמִים וְאֵין אָב, וְאֵין מִי יַעֲמוֹד בְּעַדְנוּ וְהִנֵּה בְּתַקְוָה סוּף הַגְּלוּת הַפַּר הַזֶּה, וּבְכָר הַתְּחִיל לְהַתְנַצֵּץ הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ מִימֵי הָאֱלֹהִי הָאֲרִ"י זְכַר צְדִיק לְבָרְכָה, וְעַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּוְּקָקִים וּמִתְנַעֲנְעִים מְאֹד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְהַכֵּל חַפְצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ בְּהַשְׁתַּוְּקָקוֹת נִמְרָץ וְנִפְלָא אֲשֶׁר לֹא הִיְתָה כְּזֹאת מִימֵי קֶדֶם "הִקְיֹצוּתִי וְעוֹדֵי עַמְּךָ", בְּאֵתִי עַד קֶץ כָּל הַדּוֹרוֹת וְעוֹדֵי עַמְּךָ עֲדוֹן אָנוּ אַחֲזִים בְּךָ, וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לְעַבְדוֹתֶיךָ בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ אָבֵל אֵף עַל פִּי כֵּן, גַּם גְּדַל רְחוּקְנוּ מִמֶּךָ בְּעֵתִים הַלָּלוּ הוּא גַּם כֵּן בְּלִי שְׁעוֹר, כִּי טִבְעֵנוּ בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מְעַמָּד בְּאֵנוּ בְּמַעֲמָקוּ מוֹם וְשִׁבְלַת שְׁמִפְתָּנוּ וְרָאָה אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מְרוּדִים מְאֹד, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר

וּלְסַפֵּר גְדֹל הַתְּנֻרוֹת הַבַּעַל דְּבַר אֲשֶׁר הַתְּנֵרָה בָּנוּ מְאֹד, עַד אֲשֶׁר הַפִּיל אוֹתָנוּ מְאֹד וְהִנֵּה אֲנִי בְּעֵנֵי מִי אֲנִי לְסַפֵּר צָרוֹת יִשְׂרָאֵל, רַק אַתֶּם לְבַד יִדְעֶתֶם אֵת כָּל הַמַּעֲמָד וּמִצַּב שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים הָאֵלֶּה אַךְ בְּאֵתִי לְסַפֵּר וְלִצְעַק עָלַי וְעַל נַפְשִׁי, עַל עֵצֶם רְחוּקֵי מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעֵצֶם פְּגָמֵי וְעוֹנוֹתֵי הָרַבִּים וּפְשָׁעֵי הָעֲצוּמִים, וְ"עַל אֱלֹה אֲנִי בּוֹכֶיָה עֵינֵי יוֹרְדָה מִיּוֹם", כִּי אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרֶךְ אֵיךְ לְחַזוֹר לִי הַבַּח וְהַקְּדוּשָׁה, וְאֵיךְ לְזַכּוֹת לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּבְאֵיזֶה דְרֶךְ אֶתְחִיל לְעֹזֹב הַרְכִּי הָרַע וּמֵחֲשָׁבוֹתַי הַמְּגַנְוֹת, וְאֵיךְ וּבִמָּה אֲזַכֶּה לְתַקֵּן קַלְקוּלִים וּפְגָמִים כְּאֵלֶּה "לֹא יִדְעָתִי נַפְשִׁי, אָנֹכִי אֲנִי כֹּא", אָנֹכִי אוֹלֵיךְ אֵת חֲרַפְתִּי הָעֲצוּמָה, אָנֹכִי אֲבָרַח, אָנֹכִי אֲשַׁמֵּן מִפְּנֵי כְּשָׁתִי וּכְלָמְתִי, וְאֹמֵר לְהַרִים פְּסוּנִי וְלִגְבְּעוֹת נַפְלוֹ עָלַי, אוֹי מֶה הָיָה לִי, אוֹי מֶה הָיָה לִי, אוֹי מֶה הָיָה לִי, "עַל בֶּן אֲמֵרְתִי שָׁעוּ מִנִּי אֲמָרֵךְ בְּכִבִּי", אוֹלֵי יְחוּם אוֹלֵי יִרְחֹם, כִּי אֵין מַעֲצוֹר לִיהוָה לְהוֹשִׁיעַ גַּם אוֹתִי בְּעֵת הַזֹּאת, כִּי הַרְבֵּה רוּחַ וְהַצְלָה לְפָנָיו, כִּמוֹ שְׂכֵתוֹבוֹ: "הֵן כָּל הַתּוֹכֵל וְלֹא יִבְצָר מִמֶּךָ מְזוּמָה, וּמִי יֹאמֵר לְךָ מֶה תַּעֲשֶׂה" עַל בֶּן בְּאֵתִי כְּעֵנִי בְּפִתְחִי, רִשׁ דֵּל וְאַבְיוֹן, נִגּוּעַ וּמַעֲנֶה, מִכְּלָבֵל וּמִטָּרֵף עֵנִי וְכוּאֵב, לִצְעַק וְלִזְעוֹק לְפָנֵי הַדְּרַת קִדְשְׁתְּכֶם:

רַבִּי רַבִּי רַבִּי אָבִי אָבִי רַכֵּב יִשְׂרָאֵל וּפְרָשִׁיו, נִהִירוּ דְבוּצִינָא דְאוּרִיִּיתָא, "עוֹרָה לְמָה תִּישֵׁן", אֵיךְ תּוֹכְלוּ לְסַבּוֹל צָרוֹת יִשְׂרָאֵל, קוּמוּ וְהַתְּעוֹרְרוּ עִם כָּל הַצְּדִיקֵי אָמֶת לְהַסְתַּכֵּל וְלִרְאוֹת בְּמִרְיוֹת צָרוֹת נַפְשָׁנוּ, "הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָת", קוּמוּ יִשְׂרָאֵל לְסַעֲדֵנוּ צְדִיקֵי יִסּוּדֵי עוֹלָם, קוּמוּ בְּעֶזְרַתְנוּ בְּעֵת צָרָה הַזֹּאת, חוּסוּ וְחַמְלוּ עַל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבִתְרוֹכֶם עָלֵי הַחוּטָא וְהַפְּגוּם הַמְּלֵא, חֲטָאִים מִכֶּף רִגְלֵי וְעַד רֹאשׁ אַתֶּם יִדְעֶתֶם "אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְּאֵתָנוּ" מִיּוֹם גְּלוּת הָאָרֶץ עַד הַנְּהָ, כָּל מֶה שְׁעֵבֵר עַל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכִלְיוֹת, וּבְפִרְשׁוֹת מֶה שְׁעֵבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וּבְפִרְט מֶה

שְׁעֵבֶר עָלַי מִיּוֹם שֶׁנֶּאֱצְלוּ וְנִבְרָאוּ וְנוֹצְרוּ וְנַעֲשׂוּ נִשְׁמָתַי וְרוּחִי וְנַפְשִׁי וְגוֹפִי, כָּל מָה שֶׁעֵבֶר עָלַי בְּכָל גִּלְגּוּל וְגִלְגּוּל, וּבִפְרָט מָה שֶׁעֵבֶר עָלַי בַּגּוֹף הַזֶּה, כָּל מָה שֶׁעֵבֶרְתִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מָה שֶׁאֲנִי זוֹכֵר עַדֵּן וּמָה שֶׁנִּשְׁכַּח מִמֶּנִּי, הַיִּסְפִּיקוּ כָּל אֵילֵי נְבוֹזֹת לְבָאָר וְלִסְפָּר אַפְסֵי קֶצֶה מֵהַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּיוֹם אֶחָד כְּפִי מָה שֶׁנּוֹגְעִים הַפְּגָמִים בְּמָקוֹם שֶׁנּוֹגְעִים כְּפִי שְׂרִישׁ נִשְׁמָתִי, וּמִכָּל שֶׁפָּגַמְתִּי וְכָל שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכָל הַיָּמִים שֶׁעֵבְרוּ עָלַי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, (וּבִפְרָט וְכוּ') מִי יוֹכֵל לְסַפֵּר, מִי יוֹכֵל לְשַׁעַר, מָה אֲדַבֵּר מָה אֶתְאוּנֵן, מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן בְּלֵב הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה הַשּׁוֹכֵן פֶּה וּבְלֵב כָּל הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים לְבַל יִסְתִּירוּ פְּנֵיהֶם מִמֶּנִּי, וְיַעֲמִדוּ בַּעֲדֵי לְמַלְצֵי יִשְׂרָאֵל, לְחַפּוֹךְ בְּזִכְרוֹתַי וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בִּי נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וְיַמְלִיצוּ טוֹב בַּעֲדֵי שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמִים, וְתַתֵּן בִּי לֵב תְּדַשׁ וְרוּחַ תְּדַשֶּׁה תַתֵּן בְּקַרְבִּי, שֶׁאֲזַכֶּה לְהַתְעוֹרֵר מֵעַתָּה בְּאַמֶּת לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שְׁלֵם אִי שְׁמִים הַפְּגִינֵנו בַּעֲדֵי, כָּל בַּעֲלֵי רַחֲמִים וְחַמְלָה חֲמְלוּ עָלַי כָּל שׁוֹכְנֵי עֶפְרַיִם הַעֲתִירוּ בַּעַד מִמְּבַע "בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעֲמָד" כְּמוֹנֵי:

רְבִי רְבִי שֶׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, זָכְרוּ זֹאת וְתִשְׁיִמוּ עַל לֵב, שֶׁזָּכִינוּ בַּדּוֹרוֹת הַלָּלוּ לְשִׁמְעַת נְפִלְאוֹת נּוֹרָאוֹת גְּדוֹלָתְכֶם אֵיךְ מִרְמֹז פִּתְוֹרָה שֶׁעַל יְדֵכֶם לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה, כִּי הַפְּסוּק שֶׁתִּבְאֵתֶם רְאִיָּה מִמֶּנּוּ, שֶׁהוּא כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי וְרַעוּ הוּא סוֹפֵי תִבּוֹת יוֹחָאִי, וְשִׁמְכֶם הַקְּדוֹשׁ בַּעֲצֻמוֹ מִרְמֹז בַּפְּסוּק "עֵיר וְקַדִּישׁ מִן שְׁמַיָּא נְחִירַת" אֲשֶׁר אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים סוֹד דְּבָרִים הָאֵלֶּה, אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים גְּדֻלַּת הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטַחְתֶּם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁהַתּוֹרָה לֹא תִשְׁכַּח מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדֵכֶם, וְאֵיךְ מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם נִבְּא עַל זֶה בַּתּוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה מִקֶּדֶם עַל בֶּן בָּאֵתִי לְהַזְכִּיר, נָא רַבּוֹתֵי הַקְּדוֹשִׁים, חֲמְלוּ

עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי פחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורכבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם ותברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא השיתי אוני ולבי לכל זה חוסו עלי ואל תגשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לכל אהיה נדחה מהשם ותברך ומכס חלילה בי עדין "אין מעצור ליהודה להושיע" גם בעת הזאת בי אין לי שום פח עתה אלא בפי לבר, וגם זה מאתו ותברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן פח ליעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אופה לשוב באמת להשם ותברך וה' הטוב ברחמיו ישמע תפלתכם ויעזר ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יששני בשום אפן, עד שאופה לשוב אליו באמת, ולהיות פרצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבר אני נשען לסדר דברי אלה לפניכם ולפני השם ותברך, בעל הרחמים יודע תעלומות "ה' יגמר בעדי, ה' תסודך לעולם מעשי ידך אל תרף, הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים בי תגמל עלי":

